

Curierul ADVENTIST

**O problemă
spirituală**

Anul LXXXIII
Decembrie 2006
nr. 12

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3 Editorial
Vise spulberate sau binecuvântări nevisate?
Gabriel Dincă

4 Devoțional
Vrem să ne facem un nume
Ștefan Ropotică

6 Isprăvnicie
O problemă spirituală
Miranda Armando

8 Reportaj
Cei trei tineri
Licinius Chiriac

9 Isprăvnicie
Triunghiul Bermudelor
Marius Cojocaru

11 Diverse
Darul adventismului pentru lume
Emil Rădulescu

12 Educație
Cu o (singură) grădiniță... nu se face educație
Valeriu Petrescu

14 Reportaj
Întâlnirea Asociației Pastorilor pensionari
Gabriel Vasilescu

16 Reportaj
Seceriș de vară
Laurențiu Nistor

18 Pagina membrilor
Spre slava lui Dumnezeu
Casandra Olteanu

20 Tineret
Infractorul
Daniel Chirileanu

22 **De la colportori...**

23 Misiune
Proiect misionar în București
Mihai Goran

24 Reportaj
Un vernisaj special
Mutnean R. Károly

26 Sănătate
Jefuind pe Dumnezeu altfel decât financiar
Valentina Dan

28 **Știri**

30 Pagina copiilor
Încotro?
Bonnie Walker

31 De la inimă la inimă
„Stăpânul meu NU zăbovește să vină”
Teodor Huțanu

Vise spulberate sau binecuvântări nevisate?

GABRIEL DINCĂ

Acum, când privim în urmă la anul care s-a scurs, putem vedea și înțelege mai bine ceea ce la începutul anului era un necunoscut total. Nu știu ce-a însemnat pentru dumneavoastră anul 2006, dar este posibil ca pentru unii dintre noi să fi fost un an al încercărilor sau poate al împlinirilor și al speranțelor reînviată. Dacă pentru a doua variantă ne bucurăm, ce putem spune despre prima variantă?

Coșmar sau mare har?

Deși nu suntem fericiți atunci când visele noastre devin coșmaruri, Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută să privim dintr-o altă perspectivă aceste situații. Experiența lui Iosif și a Mariei ne oferă o nouă înțelegere a problemelor care apar în viața noastră. Ca orice tânără care visa să se căsătorească și să aibă o familie, Maria aștepta acest moment deosebit în viața ei. Era logodită și timpul nunții nu era departe, când o veste neașteptată face ca viața ei să fie dată peste cap. „Îngerul a intrat la ea și a zis: 'Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!' Turburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemneze urarea aceasta. Îngerul i-a zis: 'Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.'" (Luca 1,28-31)

În ciuda faptului că nu înțelege planul lui Dumnezeu, ba chiar îi răstoarnă toate proiectele și îi aduce multă durere sufletească, Maria se încredințează în mâna călăuzirii divine. Rușinea, reproșul și umilința suportate din partea semenilor ei nu o împiedică să se supună vocii lui Dumnezeu.

Această atitudine plină de credință ne arată cât de important este să ne supunem voinței lui Dumnezeu în orice circumstanță a vieții. Nu trebuie să ne temem de călăuzirea Sa, pentru că El niciodată nu face ceva greșit pentru noi. Indiferent ce s-ar întâmpla în viața noastră, putem fi siguri că Dumnezeu folosește aceste situații pentru slava Sa și binele nostru veșnic. Ceea ce părea a fi cea mai mare tragedie în viața Mariei s-a dovedit a fi cea mai mare binecuvântare nevisată.

Un privilegiu unic

Asemenea Mariei, Iosif era un om credincios și temător de Dumnezeu. Însă, atunci când a aflat că logodnica lui era însărcinată, visele și speranțele lui s-au spulberat. Viața lui a fost bulversată total. Pentru că o iubea, el s-a gândit să nu o supună oprobiului public sau poate chiar să-i

cauzeze moartea, ci să o lase pe ascuns. În aceste momente, Dumnezeu a trimis un înger pentru a-i spune lui Iosif că ceea ce se întâmplă cu Maria nu este un lucru obișnuit al unei femei necredincioase, ci o manifestare a harului Său. Ceea ce el a perceput a fi un coșmar era, de fapt, miracolul întrupării Mântuitorului. El era omul ales de Dumnezeu pentru a crește și instrui pe Salvatorul acestei lumii.

Fără să știe cum se vor derula lucrurile în viitor, el și-a asumat această decizie șocantă, pentru că știa că este lucrarea lui Dumnezeu, și acest lucru era suficient. Ceea ce părea o prăbușire totală a unui viitor frumos avea să fie un privilegiu unic în istoria omenirii.

O astfel de situație, când o știre dă peste cap toate visurile și speranțele unui om, se poate întâmpla și în viețile noastre. În astfel de momente, inimile noastre sunt zdrobite de evenimente neașteptate și nedorite. Durerile neîmplinirii planurilor noastre ne împiedică adesea să-L vedem pe Dumnezeu care lucrează în spatele acestor evenimente. Poate că nu ne place când visurile noastre sunt sfărâmate, dar când ajungem să vedem tabloul întreg al călăuzirii divine, vom fi recunoscători pentru modul cum El a lucrat pentru noi.

O nouă călătorie a speranței

Deși poate nu am ajuns la punctul când să înțelegem tot ceea ce ni s-a întâmplat anul acesta, putem vedea și înțelege altfel lucrurile când privim la oamenii credincioși ai lui Dumnezeu și la modul cum El lucrează pentru ei. Chiar dacă anumite planuri ale noastre au fost spulberate nu trebuie să uităm că ceea ce astăzi poate părea un coșmar, mâine – când Dumnezeu ne explică ce s-a întâmplat – acel coșmar poate fi văzut ca un miracol al binecuvântărilor.

Putem avea toată convingerea că bogățiile bunătații, îngăduinței și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu s-au manifestat față de noi și în anul 2006. De ce a fost Dumnezeu așa de bun cu noi? Desigur, nu datorită meritelor noastre, ci datorită harului și milei Sale față de noi. Din iubire față de noi, El ne-a oferit încă o măsură de timp pentru a crește și a ne pregăti pentru Împărăția cerurilor și acum ne invită la o nouă călătorie a speranței pentru anul 2007.

*Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”*

Vrem să ne facem un nume

ȘTEFAN ROPOTICĂ

Ne mai despart doar câteva zile de începerea unui nou an. Ce se ascunde dincolo de aceste zile? Cât reușim să vedem dincolo de un azi sau de un mâine? Ce am vrea să vadă Dumnezeu aici, unde ne-a oferit harul să trăim? Am vrea să fie timpul în care Dumnezeu să poată vedea altceva în viața mea, în viața familiei mele, în viața bisericii mele? Ce responsabilitate ne mai leagă de zilele și anii care vor veni, de biserica în care ne închinăm sau de oamenii de lângă noi? Suntem marcați tot mai mult de un cuvânt pe care îl auzim foarte des „risipire”. Oamenii se risipesc, tinerii se risipesc, chiar și biserica se risipește. Parcă trăim acele vremuri când, „în toate ținuturile... este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi deosebite de ale tuturor popoarelor...” (Ester 3, 8). Ca și Balaam pe vremuri, Haman vorbește profetic? Cine este vinovat pentru aceasta sau până când va dura?

Ne aducem aminte de prima ocazie de după potop, în care oamenii au fost confrunțați cu risipirea. S-au strâns pentru a-și face un nume și pentru a nu mai fi risipiți pe toată fața pământului. „Dar Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea” (Gen. 11, 8). O unitate cu care însă Dumnezeu nu a fost de acord. Consecința a fost o risipire în felul în care ei nu s-au gândit vreodată. Are Dumnezeu alte planuri?

A fi risipit este un blestem sau o binecuvântare?

Cauza împrăștierei poate avea cauze multiple. Poate fi determinată subiectiv de voința oamenilor, care pot fi pur și simplu împrăștiți la un moment dat prin forță și obligați să locuiască departe unii de alții. Se cunosc în istorie nenumărate situații în care cuceritorii au deportat în cele mai îndepărtate zone ale pământului pe cei învinși. Iudeii nu au făcut excepție, ei fiind niște învinși.

Putem fi risipiți, din motive ce țin de anumite condiții materiale la un moment dat, într-un loc sau în altul. Putem fi risipiți în propria familie, în propria biserică, în propria inimă. Putem fi risipiți din cauza propriilor noastre păcate și aceasta este cea mai dureroasă risipire. Dar, ori de câte ori ne consumăm potențialul pentru a hrăni vanitatea noastră, orgoliul nostru, eul nostru, ambițiile noastre păcătoase, experimentăm o risipire care se dovedește a fi un blestem pentru viața noastră. Cele mai bogate resurse pe care le putem investi pentru cer sunt deturnate într-o direcție greșită. Și atunci nu suntem altceva decât risipitori de har, adică repetăm greșelile înaintașilor noștri, care au risipit timpul lui Dumnezeu.

Poporului Său, Dumnezeu îi spusese mai dinainte că, atunci când nu va fi credincios cu timpul Lui, îl va împrăștia pe întreg

pământul. „Pentru că n-ați urmat poruncile Mele și n-ați împlinit legile Mele... de aceea am necaz pe tine... voi risipi în toate vânturile pe cei ce vor mai rămânea din tine” (Ezec. 5,7 – 10; Lev. 26,14.15.33; Deut. 28,64). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu are nevoie de risipitori.

Cei ce se risipesc au legi deosebite!

Pentru demnitarul persan, aceasta însemna o acuzație ce o aducea împăratului care era astfel jignit prin faptul că legile mezilor și perșilor nu erau desăvârșite. Sau o recunoaștere a faptului că legile poporului iudeu erau desăvârșite, dar un argument insuficient de puternic pentru salvarea lor. Popoarele cucerite se bucurau de anumite drepturi. Perșii permiteau tuturor popoarelor cucerite să-și păstreze mai departe obiceiurile, religia și legea. În afară de cele proprii, erau legile imperiului care trebuiau respectate și care permiteau o administrare politică și juridică pe care iudeii le respectau, de aceea s-au bucurat de favoruri deosebite de-a lungul anilor de robie, inclusiv decretul de întoarcere din robie. Acestea nu erau amenințate decât atunci când împăratul putea emite un decret prin care erau forțați să-și încalce principiile religioase. Acest lucru putea surveni în orice moment și poate surveni și astăzi la fel de surprinzător.

Oare destinul poporului ales este să fie mereu risipit? De multe ori, risipirea a fost mijlocul prin care Dumnezeu și-a salvat poporul de atacurile lui Satana (Apoc. 12,13-14) sau pentru a grăbi împlinirea planurilor Sale, (Fapte 8,1-4). Dar în ciuda obstacolelor și a piedicilor pe care diavolul le-a pus și le pune planurilor lui Dumnezeu, niciodată nu va putea limita mărturia celor credincioși. Doar dacă ei înșiși aleg altfel. Din multe puncte de vedere, putem spune deja că suntem o biserică mondială.

„Domnul a chemat pe poporul său Israel și l-a separat de lume, pentru a-i putea încredința o răspundere sacră. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și a intenționat ca prin ei să păstreze printre oameni cunoașterea Sa” (Ellen White – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 454). „Voi sunteți sarea pământului, dar dacă sarea își pierde gustul prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă... tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Mat. 5,13-16). Un popor deosebit are un destin deosebit: acela de a se risipi pe toată fața pământului, de a săra, de a conserva, de a lumina pentru de a-l face un nume bun lui Dumnezeu, într-o vreme în care diavolul defăimează, murdărește și acuză pe Dumnezeu în fiecare zi.

Cît de mult această risipire este o realitate? „Dacă ar fi fost credincioși însărcinării și încrederii acordate, evreii ar fi fost o

putere în lume. Dumnezeu ar fi fost apărarea lor și El voia să-i înalțe mai presus de toate celelalte națiuni” (*Idem*, p. 454). A fi risipit poate însemna o victorie pentru diavol, care urmărește în acest fel să diminueze influența poporului Domnului, dar a ne risipi în mod conștient este o încurajare la zidirea și înălțarea standardelor Împărăției lui Dumnezeu, pentru a le spune oamenilor cine este și cum este Dumnezeu. (Neemia 4,17-20)

Și-a schimbat oare Dumnezeu în timp însărcinarea față de poporul Său?

A ne risipi este divin din acea perspectivă în care acceptăm misiunea de a-L descoperi pe Dumnezeu oamenilor, de a da la o parte prejudecăți, așezându-ne într-o lumină potrivită înaintea oamenilor. Îngeri care excelează în putere sunt însărcinați să apere și să însoțească lucrarea poporului lui Dumnezeu.

Atunci când Domnul Hristos a plecat dintre ucenici, le-a poruncit să se risipească în lume, începând din Ierusalim, prin toată Iudeea, Samaria și până la marginile pământului... Cât de mult tânjim să vedem, în viitorul apropiat, împlinite aceste cuvinte? Cât de mult tânjește biserica locală să atingă aceste limite?

O risipire ce ține de un plan divin, transmis prin Cuvânt, cerut prin rugăciune și acceptat personal, este o binecuvântare. O biserică cu potențial trebuie să atingă această limită „până la marginile pământului”.

Cei care se risipesc au o identitate și o misiune – aceea de a trăi deosebirea și de a rămâne deosebiți, indiferent de vreme și împrejurări. Pentru biserica Sa, Dumnezeu încă păstrează același vis: de a fi o binecuvântare pentru toate familiile pământului. Trăim într-o lume în care imaginea și reclama reprezintă totul. Reclamele de televiziune ne spun aceasta zilnic și cei mai mulți oameni, chiar dintre cei care se declară creștini autentici, se obișnuiesc cu acest slogan. Se poate cheltui mult pentru a păstra ceea ce este în afară, dar ce facem cu ceea ce este înăuntru? Acolo, înăuntru, se cuibăresc grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri care înecă Cuvântul și-l fac neroditor. Aceeași minciună: vrem să ne facem un nume. Cu cine să semene

acest nume? Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ Satana va încerca tot mai mult să distrugă, în poporul lui Dumnezeu, dragostea de a se risipi, de a duce vestea bună celor de lângă ei. Domnul Hristos, referindu-Se la vremea sfârșitului, spunea că cel mai mare pericol pentru biserică Sa nu îl reprezintă nici starea de conflict între neamuri sau armatele lumii, nici persecuția sau ura lumii față de biserica Sa, ci ceea ce se poate întâmpla chiar în interiorul bisericii Sale unde „dragostea celor mai mulți se va răci” (Mat. 24,12). Apatia spirituală este cel mai mare obstacol care blochează ușa bisericii. Nimeni nu intră, pentru că nimeni nu iese. „Aceași minte diabolică, ce a complotat împotriva celor credincioși din veacurile trecute, caută încă să extermină de pe pământ pe cei care se tem de Dumnezeu și ascultă de poruncile Sale”, dar cu alte metode (*Idem*, p. 449). Investim tot mai mult pentru ceea ce nu satură și nu hrănește. Tot mai puțin ne investim timpul, energiile, darurile, pentru a ne maturiza și pentru a accepta că nu pe alții, ci pe noi ne are Dumnezeu, și fără noi, nu își poate termina lucrarea pe acest pământ.

Satana se împotrivește cu furie să ne risipim

Cât de mult reușim noi cei care mărturisim că suntem parte a unui popor deosebit să înălțăm Legea, credința și într-o vreme ca aceasta?

„Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. El, care face stelele să meargă în ordine pe bolta cerului, al cărui glas controlează valurile adâncimilor de ape, același Creator infinit va lucra în favoarea poporului Său, dacă îl cheamă în credință. El va ține în frâu forțele întunericului până când avertizarea este dată lumii și toți cei ce o vor asculta vor fi pregătiți pentru luptă.

Oricare ar fi locul nostru de muncă, fiecărui urmaș al lui Hristos, îi este dată o lucrare specială pentru zidirea Împărăției Sale, să se angajeze cu trup și suflet în marele plan al răscumpărării și să arate în viața și în caracterul său desăvârșirea poruncilor lui Dumnezeu, în contrast cu obiceiurile și învățăturile lumii.” (*Idem*, p. 452)

Dumnezeu vrea ca Biserica Sa să fie o biserică cu potențial mântuitor. Biserica profetică a timpului sfârșitului are o dorință fierbinte de a se risipi. Nu o risipire fără nici o ținută, ci în calitate de

martori. Aceasta face deosebirea. Risipirea ei se identifică cu mandatul Domnului Hristos: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.” (Mat. 28,19-20) „Nu este planul lui Dumnezeu ca venirea Domnului Hristos să mai fie amânata multă vreme.” (Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, p. 458)

„Dumnezeu a chemat biserica Sa de astăzi, așa cum a chemat și pe Israelul din vechime, să fie o lumină pe pământ” (*Idem*, p. 455) și să se risipească cu un singur scop: „să strângă pe cei risipiți ai lui Israel și să strângă și alte popoare la cei strânși acum din el” (Is. 56,8). „Este cea mai importantă lucrare pentru acest timp, și ea trebuie să meargă până în veșnicie.” (*Idem*, p. 455)

Mântuitorul a adus la existență o biserică asupra căreia a promis revărsarea din abundență a potențialului Duhului Sfânt. Potențialul său mântuitor și răscumpărător poate fi la fel de puternic astăzi ca și la începuturile ei. Atunci cel care va avea ultimul cuvânt va fi Domnul care va veni să-și adune poporul Lui deosebit, risipit în toate ținuturile acestui pământ și pentru a-și pretinde ceea ce este al Lui pentru veșnicie.

„El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului.” (Is. 11,12)

De aceea, atunci când mai vorbim sau mai auzim cuvântul „risipire”, să știm că este vorba despre noi, indiferent de granițele între care suntem. Dumnezeu dorește să ne risipim acum ca niște robi buni, care cunosc voia Stăpânului lor. „Atunci voi face din tine un neam mare, îți voi face un nume mare...” (Gen. 12,2)

Bunule Tată Ceresc, vrem ca risipirea noastră să fie doar pentru a ridica altare, și nu cetăți.

Vrem să ne ațintim privirea către cetatea care are temelii tari și al cărei meșter și ziditor ești Tu, care ne poți face cu adevărat un nume în veșnicie. (Apoc. 3,12)

Ștefan Ropotică,
trezorier,
Conferința
Moldova

MIRANDA ARMANDO

O problemă spirituală

In anul 1972, mi-a fost încredințat primul meu district de zece biserici. Cea mai mare dintre ele avea o capacitate de cel puțin 400 de locuri, dar doar 30 de membri se adunau în fiecare Sabat. Dintre aceștia, doar 5-7 membri veneau miercuri seara, la întâlnirea de rugăciune. Cel mai neplăcut era faptul că membrii se certau între ei și aceasta le afecta viața într-un mod negativ.

Era un lucru nu tocmai plăcut să predici unei biserici goale și dezbinată. M-am rugat Domnului pentru înțelepciune, ca să pot să-mi ajut frații și surorile. De multe ori, plângeam înaintea Lui. Am încercat să fac tot ce pot mai bine: am vizitat membri, m-am rugat și am studiat Cuvântul lui Dumnezeu cu ei, i-am încurajat să creadă și să-L cunoască pe Isus cât mai bine, dar prea puțin s-a schimbat.

Am început să studiez Biblia și scrierile inspirate împreună cu membrii, în special în serile de miercuri. Câțiva au început să vină la biserică, dar încă era o situație foarte dificilă. Într-o zi, m-am rugat și am spus: „Doamne, dacă nu mă ajuți, sunt pierdut! Știi că sunt pe punctul de a renunța. Nu știu ce să fac, pentru că membrii mei să revină la viață. Te rog, ajută-mă!”

După această rugăciune și după ce am primit încurajare de la Dumnezeu, deodată mi-a venit în minte o idee: „Trebuie să controlez vistieria bisericii. Trebuie să văd cum stăm cu zecimea și darurile”.

Când am început să examinez registrele, am descoperit că prezbiterii din nouă biserici erau necredincioși în oferirea zecimilor și a darurilor. De asemenea, am descoperit că unul dintre casieri folosea banii Domnului în scopuri personale. Cunoșcând aceasta, mi-am intensificat eforturile să-i ajut pe acei membri. M-am rugat și am discutat cu ei această problemă. De asemenea, am început să predic despre nevoia noastră de a veni mai aproape de Isus și de a fi credincioși în înapoierea zecimilor și a darurilor.

Dumnezeu ne-a binecuvântat într-un mod deosebit. Membrii au început să se întoarcă la Isus, să dea înapoi zecimile și darurile și astfel să experimenteze binecuvântările lui Dumnezeu. Au început chiar să împărtășească credința lor cu alți oameni. Prin harul lui Dumnezeu, în șapte ani, 40 de noi oameni au fost botezați și biserica a fost reînviată. Și situația financiară era minunată.

Există vreo relație între finanțe și salvare? Știm că mântuirea este doar prin credință, nu prin fapte. Dar ascultarea este fructul salvării. Dacă suntem salvați prin credință în Isus Hristos, dacă credința produce încredere și încrederea ascultare, atunci salvarea este asociată cu ascultarea în toate lucrurile, inclusiv banii. Felul în care ne raportăm la bunurile materiale este o problemă spirituală.

Caracterul sacru al zecimii și al darurilor

Care este atitudinea lui Dumnezeu în legătură cu zecimea și darurile? Cu privire la natura zecimii, Biblia spune: „este închinată Domnului” (Lev. 27,30). Darurile au fost de asemenea instituite de Dumnezeu, ca o parte importantă a închinării: „Să nu te înfățișezi

cu mâinile goale înaintea Domnului” (Deut. 16,16; Exod 23,15; 34,20).

Ellen White folosește Sabatul ca să ilustreze natura zecimii: „La fel ca Sabatul, a zecea parte din câștig este sacră” (*Mărturii*, vol. 3, p. 395). „Și a șaptea zi este Sabatul închinat Domnului Dumnezeu... În același fel, o zecime din venitul nostru este dăruită Domnului ca fiind sfântă.” (*Sfaturi pentru isprăvnicie*, p. 66)

Implicația clară este că Dumnezeu Și-a reținut pentru El Însuși o anumită parte din timpul și mijloacele omului. Ele devin posesia exclusivă a lui Dumnezeu.

Dumnezeu spune: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: 'Cu ce Te-am înșelat?' Cu zecimile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați... Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuiele, ca să fie hrană în casa Mea, zice Domnul oștirilor și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3,8-10).

Factorul determinant în oferirea zecimii nu este recunoștința sau generozitate, ci este ceva mult mai adânc: „Este o problemă de simplă onestitate... Este o responsabilitate morală, care nu e controlată de emoții sau de înclinații umane, ci este principiul de neschimbat al valorii onestității (Mal. 3,8). Zecimea este a Domnului; și El ne cere să-I returnăm ceea ce este proprietatea Sa. (*Educație*, p. 139).

Scopul lui Dumnezeu

Zecimile și darurile au fost instituite de Dumnezeu cu scopul de:

1. A recunoaște atotputernicia lui Dumnezeu. „Sistemul zecimilor și al darurilor urmărește să impresioneze mințile oamenilor cu mare adevăr – că Dumnezeu este Sursa fiecărei binecuvântări pentru creaturile Sale.” (*Patriarhi și profeți*, p. 525)

2. A returna demnitatea umană. Prin intermediul Planului de Mântuire, Dumnezeu declară că are încredere în noi încă o dată și ne încredințează responsabilitatea în calitate de creaturi ale Sale. Aducându-I zecimile și darurile, „noi declarăm că Dumnezeu este Posesorul tuturor bunurilor noastre și că El ne-a făcut administratori pentru a le folosi pentru gloria Sa.” (*Zecimea*, The Pacific Recorder, 10 oct. 1901)

3. A fi o modalitate de a dezvolta caracterul. Sistemul zecimii a fost instituit de Dumnezeu ca „o instruire pentru a distruge toată îngustimea egoismului și a cultiva lărgimea și noblețea de caracter”. (*Educație*, p. 44)

Rolul nostru ca administratori

După ce am revăzut pe scurt planul lui Dumnezeu în legătură cu zecimea și darurile și importanța lor în închinare, trebuie să ne punem următoarea întrebare: „Care este scopul Departamentului Isprăvnicie în biserică?”

În *Manual Comunității* citim: „Departamentul Isprăvnicie a fost organizat pentru punerea în aplicare a planului lui Dumnezeu de dăruire sistematică în biserică. Din moment ce isprăvnicia include o organizare corectă a întregii vieți, ideea de isprăvnicie încurajează grija atentă față de templu trupului, buna folosire a timpului, a capacităților și a mijloacelor materiale.” (ediția 2000, p. 116).

„Problema isprăvnicii... acoperă multe aspecte ale vieții și experienței de creștin... dar fără îndoială că isprăvnicia mijloacelor noastre materiale constituie un aspect de maximă importanță... Ea implică recunoașterea suveranității lui Dumnezeu, a proprietății Lui asupra tuturor lucrurilor și a primirii harului Său în inimile noastre.” (*Idem*, p.152).

Concluzie

A sosit timpul să încheiem lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o și să ne pregătim pentru venirea Sa. O parte din misiunea noastră este să-i ajutăm pe membri să înțeleagă ce înseamnă să fii isprăvnic credincios și împreună-lucrător cu Dumnezeu. El ne cheamă să-I returnăm cu credincioșie zecimea și să oferim darurile noastre cu bucurie. „Dacă toată zecimea oamenilor credincioși ar fi depusă în visteria Domnului, așa cum ar trebui, atâtea binecuvântări ar fi revărsate, încât darurile pentru scopuri sfinte ar fi multiplicat înzecit și astfel canalul dintre Dumnezeu și om ar fi păstrat deschis.” (*Mărturii*, vol. 4, p. 474)

Un proverb chinezesc spune: „Dacă dai un pește unui om sărac, îl vei hrăni o zi. Dacă îl înveți să pescuiască, îl vei hrăni pentru totdeauna”. Dacă îi ajutăm pe membri să fie credincioși lui Dumnezeu, El va deschide ferestrele cerului peste ei. În interesul bisericii pe care El o conduce, să ne focalizăm capacitățile, învățându-i pe oameni principiile lui Dumnezeu despre isprăvnicia biblică.

Traducere:
Anca Varadi

Miranda Armando,
vicepreședinte la
Conferința Generală

DEPARTAMENTUL MISIUNEA FEMEII

Devoțional zilnic
pentru femei,
scris de femei

VEȘTI DE ACASĂ

O scrisoare de acasă provoacă mari emoții, mai ales când ești plecat departe... În același timp, în funcție de încărcătura ei de vești, mângâie, încurajează, mustră sau întristează.

Îți mulțumim lui Dumnezeu pentru mesajele pe care ni le trimite de acasă, prin Devoționalul Vești de acasă, mesaje pline de speranță, har și bucurie.

Fie ca, deschizând zilnic această carte, să găsești sprijin pentru a-ți grăbi pașii spre casă, împreună cu cei dragi.

Acest Devoțional pentru femei, scris de femei, poate fi comandat pentru prețul de 10 RON, la conferință sau la tel.074.633.638 (plus taxele poștale).

CEI TREI TINERI

LICINIUS CHIRIAC

Ii priveam pe cei trei tineri în tăcere...
Trei... Simbolic număr...
Trei tineri în fața unui cuptor aprins...
Mi-am amintit deodată că, doar cu un an în urmă, eram în aceeași postură... La fel de emoționat, la fel de bucuros, la fel de plin de speranță!

Ca și ei, înțelegeam și eu responsabilitatea ce apăsa asupra mea și a lucrării pe care trebuia să o împlinesc...

M-am uitat din nou la ei. Îi cunoșteam bine... Tineri, energici, curajoși, conștienți de misiunea lor... Poate nu erau conștienți de cuptorul din fața lor sau poate că erau atât de conștienți, încât au spus: „Știm că Dumnezeu nostru este cu noi. Și orice s-ar întâmpla, mergem pentru El!”

Secretarul Uniunii mi-a întins stiloul și Certificatele de Hirotonire. Am semnat fără nicio ezitare. Mă bucuram că rândurile lucrătorilor din via Lui se întăreau.

Grupul a ajuns la amvon. Mi-am rotit privirile asupra mulțimii din sala mare a bisericii din Bacău. Frați și surori a căror privire radia de bucurie. Cum să nu te bucuri în asemenea ocazie! Privirile mi-au fost atrase de o persoană din primul rând. Un preot îmbrăcat în sutană zâmbea și făcea semne de încurajare unuia dintre cei trei. Mai târziu, aveam să află că era protopopul de Vaslui, bun prieten cu Emanuel, unul dintre cei trei tineri care urmau să fie hirotoniți astăzi. Îi lega o prietenie mai veche și nici slujba pe care trebuia să o țină la prânz, nici distanța nu l-au putut împiedica să fie prezent la bucuria prietenului său. Într-un fel, m-a surprins prezența și atitudinea lui. Zâmbea mereu și cânta cu toată inima.

Ne rugăm. Apoi, vioara Sarei Stroici coboară spre noi acorduri minunate. Doar acorduri, fără cuvinte. Cuvintele le poartă imediat înspre inimile noastre, măiestrite în versuri pline de simboluri, pastorul Daniel Chirileanu.

E greu să nu intri în rezonanță cu asemenea cuvinte...

„Când planeta s-ampotmolit în războaie,

Te-a chemat Dumnezeu să colinzi prin noroaie,

Vrearea Lui e s-aduni din palat și din tină,

Risipitele vieți pustiite-n rutină...”

Predica fr. Emilian Niculescu, cuvintele de încurajare și rugăciunea de binecuvântare, rostite de fr. Teodor Huțanu, precum și cuvintele de trimitere, rostite de fr. Marius Munteanu ne încurajează pe toți, amintindu-ne încă o dată că suntem parte din același întreg – Biserica cea adevărată, Mireasa lui Hristos – iar chemarea noastră este să fim „vocea celui ce strigă în pustie”.

Nu știu cum a trecut timpul... Clipele de emoție și bucurie s-au lungit, dar au trecut fără să ne dăm seama...

S-au mai spus multe lucruri frumoase. Cei trei tineri și-au luat angajamente și odată cu ei ne-am luat și noi, cei prezenți acolo, reînnoind promisiunile noastre mai vechi.

La sfârșitul programului, ca toți cei prezenți, m-am îndreptat și eu spre casă. În urechi îmi răsunau însă ultimele versuri din poezia lui Daniel:

„Azi te cheamă Păstorul să vezi,
azi îți spune să-ascuți, să te rogi și să crezi.

Și te roagă să fii o lumină mereu,

Nu te cheamă un om...

Te-a chemat Dumnezeu!”

Ziua de 30 septembrie 2006 a marcat o bucurie în Conferința Moldova. Trei pastori asistenți au fost hirotoniți (vezi foto de la stânga la dreapta):

- Emanuel Sălăgean – pastor în districtul Piatra-Neamț
- Sergiu Macovei – pastor în districtul Câmpulung-Moldovenesc
- Laurențiu Gherghel – pastor în districtul Bacău.

Ceremonia a avut

loc în biserica din

Bacău – centru.

*Licinius Chiriac,
pastor,
Comunitatea Buhuși,
Conferința Moldova*

Triunghiul Bermudelor

MARIUS COJOCARU

Cine nu cunoaște faimoasa și mistica poveste a triunghiului celor trei repere geografice? Între Insulele Bermude, Florida și Puerto Rico, se află acest mistic spațiu cu povestirile lui. În ciuda perfecționării cercetărilor științifice și tehnologice, Triunghiul Bermudelor continuă „imperturbabil” să facă victime în mod constant. Din 1945 până astăzi, statisticile arată că în zonă au dispărut aproape 1.000 de nave și avioane cu peste 3.000 de persoane la bord, în condiții neelucidate, numai în perioada 1971-1982 pierzându-se, inexplicabil, nu mai puțin de 600 de nave. (<http://www.geocities.com/laiulian/triunghi.htm>)

Această povestire are anumite învățăminte. Unul dintre ele ar fi acela că este imposibil să circuli între insule, mai ales trecând prin centru, deoarece te pândeste pieirea. Cine ar avea curajul să poposească în centru? Legat de această poveste, am putea găsi o interesantă și actuală aplicație pe tărâm spiritual.

Să luăm în considerație următoarele insule din punct de vedere spiritual:

Prima insulă

Cuvântul Domnului ne prezintă un tablou istoric din vremea împăratului Ahașveros, foarte bogat din multe puncte de vedere. Iată-l: „În al treilea an al domniei lui, a dat un ospăț tuturor domnitorilor și slujitorilor săi. Căpeteniile oștirii perșilor și mezilor, mai marii și capii ținuturilor, s-au strâns înaintea lui. El le-a arătat bogăția strălucită a împărăției lui și slava minunată a mărimii lui, în multe zile, timp de o sută optzeci de zile.

După ce au trecut aceste zile, împăratul a dat întregului popor care se afla în capitala Susa, de la cel mai mare până la cel mai mic, un ospăț care a ținut șapte zile, în curtea grădinii casei împărătești. Covoare albe, verzi și albastre erau legate cu funii de în subțire și de purpură de niște verigi de argint și de niște stâlpi de marmură. Pături de aur și de argint stăteau pe o podeală de porfir, de marmură, de sîdef și de pietre negre. Iar de băut turnau în vase de aur, de felurite soiuri. Era belșug de vin împărătesc mulțumită dărniceii împăratului. Dar nimeni nu era silit să bea, căci împăratul poruncise tuturor oamenilor din casa lui să facă după voia fiecăruia.” (Eстера 1,3-8)

Un ospăț de șapte zile este un lucru doveditor al prosperității și bunăstării lumii de la data aceea. Și acum, ca și atunci, de la cei mai mici până la cei mai mari, lumea aleargă după o astfel de emblemă a bunăstării. Biblia descrie această imagine prin parabola din Luca 12, când bogatul dorea să trăiască în bucurii și petreceri până la sfârșitul vieții lui. Poate și astăzi ispititorul se apropie de acei credincioși care iubesc lumea și lucrurile din lume și le oferă o viață de ospăț necurmat în acel cadru al titanicului.

Dorința de a fi în mijlocul lumii poate apărea nu doar în inima lui Ahașveros, ci chiar și a celor mai neînsemnați frați. Vrajmașul are și mijloace moderne de a hrăni sufletele flămânde după o astfel de viață. Distracția împreună cu lumea, chiar în mijlocul ei, ar putea fi una dintre insulele Bermude. Participarea unor credincioși la petrecerile și distracțiile lumii acesteia, din motive cum ar fi: obligații familiale, constrângeri din partea familiei, curiozitatea de a vedea cum este nu vor avea alt rezultat decât blestemul lui Dumnezeu. Lumea încearcă să ofere show-uri, dar nota de plată va fi prea mare pentru orcine: moartea. Sigur, această insulă se va scufunda. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume, ne spune Domnul nostru Isus.

A doua insulă

A doua locație am putea găsi descrisă în următorul tablou biblic: „Iuda și Israel erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării. Ei mâncau, beau și se veseleau.

Solomon mai stăpânea și toate împărățiile de la Râu până în țara Filistenilor și până la hotarul Egiptului. Ei îi aduceau daruri și au fost supuși lui Solomon tot timpul vieții lui.

În fiecare zi, Solomon mânca: treizeci de cori de floare de făină și șizeci de cori de altă făină; zece boi grași, douăzeci de boi de păscut, și o sută de oi, afară de cerbi, căprioare, ciute

și păsări îngrășate. Stăpâna peste toată țara de dincoace de Râu, de la Tifsah până la Gaza, peste toți împărații de dincoace de Râu. Și avea pace pretutindeni de jur împrejur. Iuda și Israel, de la Dan pînă la Beer-Şeba, au locuit în liniște, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, în tot timpul lui Solomon.” (1 Împ. 4,20-25)

Prosperitatea poporului Domnului este un al lucru dorit. Alimente sănătoase din belșug, multă părășie, programe în comunități foarte bogate și diverse. Se încearcă ceva special în programele de după-amiază. După adunare, se face o retragere pentru a continua bucuria, fiecare printre familiile și prietenii pe care îi are. Cei ce nu au pe nimeni sunt din nou singuri, iar cei care s-au plictisit se duc pe insula deja vizitată de noi puțin mai devreme. Această insulă a lui Solomon este câteodată cu țărnițele destul de abrupte pentru a facilita venirea unor străini ieșiți din triumghiul înșelător. Sigur este că și poporul Domnului dorește prosperitatea. Există însă un mare pericol al prosperității despre care Biblia spune următoarele cuvinte: „Au ajuns stăpâni pe cetăți întărite și pe pământuri roditoare; au stăpânit case pline de tot felul de bunătați, puțuri săpate, vii, măslini și pomi roditori din belșug, au mâncat, s-au săturat, s-au îngrășat și au trăit în desfătări, prin bunătațile Ta cea mare.

Totuși, ei s-au răsculat și s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe prorocii Tăi, care-i rugau fierbinte să se întoarcă la Tine, și s-au dat la mari ocări față de Tine.” (Neemia 9,25-26). În povestea noastră trebuie să știm că și această insulă se va scufunda. O viață comodă și bine așezată nu este o binecuvântare în fața lui Dumnezeu. Să nu uităm că încă suntem călători și în război.

„Trebuie să depărtăm de la noi tot ceea ce ne-ar despărți inima de Dumnezeu. Mamona este încă idolul multora. Iubirea de bani, dorința de îmbogățire constituie lanțul de aur care-i leagă de Satana. Renumele și onorurile lumesti sunt idoli la care se închină alții. O viață egoistă și comodă și fuga de răspundere sunt idoli altora. Dar aceste lanțuri ale robiei trebuie rupte. Noi nu putem fi jumătate ai lui Dumnezeu

și jumătate ai lumii. Nu putem fi copii ai lui Dumnezeu, dacă nu suntem cu totul ai Lui.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, p.38, ed.1999)

A treia insulă

Iată și o altă locație:

În vremea aceea, a venit Ioan Botezătorul, și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zicea: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‘Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările.’”

Ioan purta o haină de păr de cămilă și la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și cu miere sălbatică (Mat. 3,1-4). Această insulă pare să fie prea simplă, prea neînsemnată și nerecomandată de nimeni sau de puțini „extremiști”, nemediatizată. Această viață este recomandată celor care vor să supraviețuiască acestor vremuri. Iată cuvântul inspirației pentru cei care țin mărțuria lui Isus: „Ioan s-a despărțit de prietenii săi și de viața îmbelșugată. Simplitatea îmbrăcămintei sale, un veșmânt țesut din păr de cămilă, era o mustare permanentă la adresa extravaganței și a etalării preoților evrei și la adresa oamenilor în general. Hrana sa, pur vegetariană – constând din roșcove și miere sălbatică – era o mustare pentru îngăduința apetitului și lăcomia ce stăpâna pretutindeni. Profetul Maleahi declară: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni Ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”. Aici profetul descrie caracterul lucrării. Cei care au de pregătit calea pentru cea de-a

doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, tot așa cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos.

Trebuie agitat marele subiect al reformei și conștiința obștei trebuie astfel trezită. Solia trebuie însoțită de cumpătare în toate lucrurile, pentru a întoarce pe poporul lui Dumnezeu de la idolatrie, de la lăcomie, de la extravaganțele manifestate în îmbrăcăminte și în alte lucruri.

Trebuie să învățăm a trăi o viață mult mai simplă spre slava lui Dumnezeu și în așteptarea revenirii în curând a Domnului Isus Hristos.

„Inspirația ne-a arătat calea și în această direcție, după cum o face cu toate celelalte lucruri care au legătură cu bunăstarea noastră. În veacurile dinainte, oamenii care trăiau sub călăuzirea lui Dumnezeu duceau o viață simplă. Ei trăiau în sânul naturii. Copiii participau la munca părinților și studiau frumusețile și tainele tezaurului natural. Și, în liniștea câmpului și a pădurii, ei se ocupau cu acele adevăruri magnifice, care fuseseră încredințate ca o comoară sfântă din generație în generație. O astfel de pregătire a dat oameni puternici.

În această eră, viața a devenit artificială, iar oamenii au degenerat. Chiar dacă nu ne putem întoarce pe deplin la obiceiurile simple ale acelor vremuri de demult, putem învăța totuși de la ele lecții care să facă din momentele noastre recreative ceea ce implică și numele – momente de zidire a trupului, a minții și a sufletului.” (Ellen White, *Educație*, p.167, ed.2001)

Care să fie aplicația finală a poveștii cu insulele Bermude? Suntem într-o conjunctură a istoriei planetei asemenea acestui Triumfi al Bermudelor. Insule între care se poate circula cu riscul de rigoare. O singură rută ar putea fi ocrotită de bunul Dumnezeu – aceea care a fost prezentată ultima. O altă lecție ar putea fi din așezarea călătorului chiar între aceste insule. Poate că profetul ar spune astăzi: până când stați între cele trei păreri. Domnul să ne ajute să ne găsim sensul vieții pe insula salvării noastre.

Marius Cojocaru,
trezorier,
Conferința
Transilvania de Sud

DARUL adventismului pentru lume

EMIL RĂDULESCU

In comparație cu populația planetei, adventiștii de ziua a șaptea constituie o mână de oameni. Totuși, cel puțin într-o privință, exercităm o influență mult mai mare decât ar sugera numărul nostru.

De peste 150 de ani, ni s-a arătat că tutunul și alcoolul au o acțiune dăunătoare și că alimentația vegetariană, consumul generos de apă, activitatea fizică și expunerea, cu măsură, la razele soarelui sunt măsuri eficiente pentru o viață lungă și sănătoasă.

Sfaturile primite cu mulți ani în urmă sunt recunoscute azi ca un ghid pentru întreaga populație. În sfârșit, știința trece de partea noastră. După mulți ani de reținere și observații, experiența în domeniul sănătății a adventiștilor începe să fie recunoscută ca fiind extraordinară și demnă de a fi studiată și urmată. Numărul mai mic de infarcte miocardice, în special la vârsta tânără și mijlocie, precum și de boli canceroase, fac ca, acolo unde sfaturile primite sunt și aplicate, să alcătuim populația cu longevitatea cea mai mare.

Având o greutate mai mică, vegetarienii au un risc mai mic de a se îmbolnăvi de hipertensiune arterială, diabet, osteoporoză, litiază biliară, infarct miocardic și cerebral și cancer. Vegetarienii sunt avantajați nu numai pentru că renunță la carne – la acizii grași saturați și colesterol, care se găsesc chiar și în carnea cea mai slabă, la aminerle heterociclice, produse în timpul pregătirii, la nitrații și nitriții adăugați –, ci și pentru că se bucură de acțiunile protectoare ale nenumăratelor substanțe conținute în zarzavaturi, legume, produse cerealiere integrale și fructe. În țările apusene, adventiștii sunt consumatorii cei mai mari de fasole soia, care, prin proteinele cu aceeași valoare biologică ca și cele din carne, ouă și lapte, și prin mulțimea izoflavonelor pe care le conține, a devenit alimentul cel mai studiat în ultimii ani.

Și dacă trecerea timpului este judecătorul cel mai nepărtinitor, mulți se întreabă dacă cele recomandate de adventiști pentru sănătate au vreo eficacitate reală sau fac parte din șirul fără de sfârșit al promisiunilor care nu se împlinesc.

Prestigioasa revistă americană *National Geographic* a căutat grupările de populație cu longevitatea cea mai mare pe glob, pentru a-i ajuta pe cititori în alegerea stilului de viață.

Într-un sat, relativ izolat, din centrul Sardiniei, numărul centenarilor e de două ori mai mare decât media pentru Italia. A doua populație de longevivi a fost găsită pe insula Okinawa, Japonia. Ambele grupări nu fumează, sunt active fizic, iar în alimentația lor predomină produsele de origine vegetală. Însă, în timpul petrecut în mijlocul acestor populații, redactorii revistei au observat că tineretul și copiii nu urmează stilul de viață al părinților și bunicilor și că, influențați de reclamele de la televizor, au adoptat alimentația de tip apusean, oferită de McDonald's, cu hamburger, cartofi prăjiți și Coca-Cola. Așa se face că tineretul și copiii din Okinawa prezintă rata cea mai mare de obezitate. Pe bună dreptate, redactorii și-au dat seama că acești copii nu vor mai ajunge centenari, generația actuală de longevivi fiind și ultima.

Și mai este o problemă. Oamenii trebuie să trăiască și să lucreze acolo unde se găsesc, neputându-se retrage într-un sat izolat din munții Sardiniei sau în Okinawa. Redactorii au căutat mai departe și, spre satisfacția lor, au găsit că, în mijlocul civilizației apusene, în Los Angeles și în localitățile din jur, în California, în mijlocul civilizației și al reclamelor sutelor de stații de televiziune, există o populație de longevivi, a cărei medie de viață o depășește pe aceea a celorlalți californieni cu cel puțin 10 ani, și anume adventiștii de ziua a șaptea – populația cu longevitatea cea mai mare din Statele Unite și de pe glob. (*National Geographic*, noiembrie 2005)

Iată dovada cea mai puternică a faptului că, având aceeași Biblie ca și miliardele din jur, adventiștii au o lumină pe care alții nu o au, și că sfaturile în domeniul sănătății dau rezultate, sunt eficiente, și nu doar o poveste frumoasă. Iată darul adventismului pentru lume!

Cu o...(singură) grădiniță nu se face educație

VALERIU PETRESCU

Proverbul românesc atât de plastic spune că ... nu se face primăvară cu o floare, dar experiența adaugă încurajator că, dacă sunt deja mai multe flori, a venit primăvara. Poate vă întrebați de ce vorbesc despre primăvară acum în preajma iernii? Pentru că, în educație, „primăvară” este de fapt toamna. Toamna începe școala. Toamna se numără „bobocii” care pășesc pentru prima oară într-o grădiniță sau în clasa întâi, în primul an de liceu sau în primul an de facultate...

V-aș putea prezenta multe argumente teologice, v-aș putea cita multe dintre sfaturile inspirate din *Educație*, din *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, din *Principiile fundamentale ale educației creștine*, din *Îndrumarea copilului* sau din *Căminul adventist*. Aș putea să vă prezint statistici din lumea adventistă, ca să puteți vedea cât de importantă și eficientă este educația adventistă. Aș putea... Prefer, de data aceasta, să vă împărtășesc câteva crâmpie de viață, în speranță că vă voi molipsi de dorința de a vă implica în această formă specială de evanghelizare care este educația.

Am fost încântat să pot vedea în toamna aceasta câteva noi grădinițe adventiste care au răsărit în diferite locuri din țară. Emoția pe care am trăit-o împreună cu acei părinți curajoși, care au ales să-și educe copiii într-o astfel de grădiniță adventistă, m-a făcut să simt o părțică din bucuria pe care o ai atunci când visele încep să devină realitate.

Am participat la redeschiderea într-un nou sediu al grădiniței din Iași: câțiva copii deja simțindu-se ca la ei acasă, câțiva părinți cărora le luceau ochii de bucuria existenței acelui loc, la amenajarea căruia participaseră, câțiva pastori care se molipseau de ideea că „*lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt una*”.

Am văzut grădinița din Bacău care a reînceput să existe într-un sediu reamenajat. Era amiaza și copiii dormeau liniștiți, în siguranță și în pace.

Într-o vineri, când cădeau primii fulgi de zăpadă, am văzut zâmbetele pline de inocență ale copiilor de la grădinița din Cluj și pe pastorul comunității care aducea mâncarea pregătită la cantina Liceului Adventist. Viitorii elevi ai Liceului Adventist, care acum abia învață să deseneze, să se joace și să deslușească literele, erau foarte nerăbdători să guste mâncarea. Se obișnuiau, de fapt, cu gustul educației adventiste...

Colegii de la Conferințe mi-au povestit recent despre dublarea numărului de copii la grădinița din Poienile de sub Munte, despre reamenajarea celei de la Timișoara, despre grădinița unei familii adventiste la Arad și despre multe altele... Am vizitat grădinița nou înființată la Târgoviște – Speranța, am trecut pe la grădinița Centrului ICC din Odobești, Dâmbovița, am intrat cu emoție în sălile grădiniței de la Comunitatea „Cuza Vodă” din București... La începutul anului școlar, am revăzut grădinițele care aparțin Liceului Adventist din Craiova și Școlii Adventiste „Mihai Ionescu” din București...

Este adevărat că nu se face educație adventistă... cu o singură grădiniță, înființată în cine știe ce oraș ori sat, dar acum nu mai este vorba de una sau două grădinițe adventiste. În clipa când vă scriu, în toată țara funcționează 24 de grădinițe adventiste, în diverse forme de organizare, și încă alte 24 sunt în diverse stadii de pregătire.

Și mai este ceva foarte important. Tot mai mulți părinți au devenit conștienți de importanța unei educații făcute după principiile Bibliei și după sfaturile Spiritului Profetic. Se pare că a venit vremea ca grupe de părinți să se asocieze, să se roage împreună, să prezinte dorința lor comunității și să înființeze o grădiniță adventistă. Sunt fericiți să întâlnească din ce în ce mai des astfel de părinți care întreabă: iată copiii, iată spațiul care poate fi folosit, ce ne mai lipsește? Cred că nu mai lipsește nimic decât încrederea de a ne bizui pe Dumnezeu și a-L crede pe cuvânt și curajul de a porni prin credință.

Desigur, grădinițele nu sunt decât piatra de temelie a unui sistem de educație adventist în România. Dar mai există și alte instituții adventiste de educație în țară – Institutul Teologic cu cele trei specializări: teologie pastorală, litere și asistență socială și cu o a patra – pedagogie primară – care se va deschide anul viitor; Școala Postliceală Sanitară de la Brăila, școlile elementare de la București, Craiova, Târgu Mureș și Câmpenița... și cam atât. Ba nu. Tocmai se înființează, prin inițiativă privată, școli care pregătesc tineri pentru misiune. Misionar vine de la misiune și aceste școli tocmai astfel de oameni vor să pregătească. A început deja o astfel de școală la Hagota, în Harghita, și în ianuarie se va inaugura alta la Vama, în Suceava.

Nu pot să nu menționez un eveniment emoționant și plin de încărcătură istorică. În Sabatul din 28 octombrie, Liceul Adventist din București a primit în mod oficial numele „Ștefan Demetrescu”. A fost o zi deosebită. S-au amintit momente semnificative din istoria adventismului românesc. Au fost prezentate experiențe din care se vedea acum, după trecerea timpului, că nimic nu este întâmplător, că Dumnezeu pregătește din timp oameni și evenimente pentru împlinirea planurilor Sale. Prezența fiului fr. Ștefan Demetrescu și a familiei sale a dat o notă de autentic rememorării. Dar dincolo de istorie, am putut să ascult un cor impresionant de 126 de persoane, corul liceului, împletind armonia cu entuziasmul și elanul cu seriozitatea. Peste o săptămână, am întâlnit la Satu Mare și Halmeu corul Liceului Adventist din Cluj. Cele trei licee adventiste încep să însemne ceva pentru biserica din România!

Se apropie iarna, ba chiar a venit... Iarna acestui pământ... Dragii mei frați în credință, plantați cât mai multe flori ale speranței, deschideți cât mai multe instituții de educație adventistă, investiți-vă tot ce aveți în pregătirea copiilor dumneavoastră pentru... primăvara cerului și aduceți în aceste cetăți de scăpare pe cât mai mulți dintre cei pe care Mântuitorul îi lua în brațe și îi ținea lângă inima Sa!

Cu o grădiniță adventistă deschisă de comunitatea dumneavoastră... se face primăvară, primăvara revenirii Sale!

1. Grădinița „Mihai Ionescu”

2. Grădinița din Brăila

3. Grădinița din Cluj Napoca

4. Grădinița din Iași

5. Grădinița din Sighet

**6. Grădinița „Licurici”,
București**

*Valeriu Petrescu,
director,
Departamentul
Educație,
Uniunea Română*

ÎNTÂLNIREA

Asociației Pastorilor Pensionari

Stupini – Brașov, 25-27 august 2006

GABRIEL VASILESCU

„Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda lui va fi totdeauna în gura mea.” (Ps. 34,1)

Cu aceste cuvinte ale psalmistului a început primul serviciu divin ținut în cadrul întâlnirii anuale a pastorilor pensionari din întreaga țară, la care au participat și câțiva colegi din diaspora, întâlnire care a avut loc, ca de obicei, în ultimul Sabat al lunii august, la Stupini-Brașov.

Lucrările specifice întâlnirii Asociației, ținute în după-amiaza zilei de 25 august 2006, s-au desfășurat sub conducerea fraților Gabriel Vasilescu și Alexandru Timiș, cei ce au purtat răspunderea Asociației, și a fr. Gheorghe Panait din partea Casei de Pensii.

Cuvintele de „bun venit” și deschiderea lucrării întâlnirii i-au aparținut fr. Gheorghe Panait, în calitatea de director al Casei de Pensii, care a avut și rolul de gazdă pe parcursul celor trei zile de împreună-simțire și părtășie frățească deosebită.

Serviciul divin de vineri seara a fost rezervat comemorării a 50 de ani de la absolvirea Seminarului Teologic a promoției 1955-1956. Un moment deosebit de mișcător a fost să-i revezi pe podiumul amvonului pe unii dintre cei pe care-i priveai, cu 50 de ani în urmă, în Comunitatea Labirint-București, ca absolvenți. Acum, toți încărungiți, unii cu semnele de oboseală ale trecerii anilor, dar cu amintirea zecilor de mii de kilometri parcurși pe jos prin arșiță, ploii sau ger, a sutelor de botezuri cu nenumărate riscuri și a multor ani de detenție pentru cauza Domnului Hristos. Dintre cei 16 absolvenți de atunci, răspund

la apel cu „prezent”, doar șapte: Apostol Chelbegean, Dumitru Dumitrașcu, Dimitrie Jigău, Ilie Penca, Olimpia Safciu, Ioan Soare și Damian Zanfir. Dintre cei în viață nu au răspuns la apel: Mihail Ionescu, Zoltan Borbath, George Mateescu, ultimii doi stabiliți în Statele Unite.

Cu regretul că nu mai sunt printre noi, au fost amintite numele colegilor Iacob Pop, Ioan Kiss, Traian Crișan, Ileana Laszlo, Lucica Thomas, prin căsătorie devenită Prisecaru. A fost evocată, de asemenea, memoria și influența pozitivă a profesorilor: Artinian Hrant, a cărui soție este decana de vârstă a asociației (96 de ani), Mihail Manea, Ludovic Galfi

(Lajos), Nicușor Ghițescu, Dr. Elena Iacob, Mihail Popa și a lui Horst Gehann – singurul rămas în viață.

A fost o seară de neuitat, la care și-au adus aportul și corul Asociației Pastorilor Pensionari din România.

Dimineața Sabatului a început cu altarul de dimineață, după obiceiul familiilor adventiste, apoi, la ora de rugăciune, mesajul din partea Domnului ne-a fost transmis prin fr. Aron Moldovan.

Serviciul divin din Sabat dimineața a fost dedicat comemorării jertfei răscumpărătoare a Domnului și Mântuitorului Isus Hristos. La sărbătoarea Sfintei Cine, au participat numeroși frați pastori și membri laici, care au sosit din diferite zone ale țării. Predica de la acest solemn serviciu divin a fost prezentată de fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, rugăciunea de consacrare a înălțat-o în numele nostru, al tuturor, fr. Dumitru Popa. Fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii, a înălțat rugăciunea pentru binecuvântarea pâinii, iar fr. Ioan Câmpian, trezorerierul Uniunii, a condus servirea sfintelor simboluri. Amintesc aici că și fr. Viorel Dima, cel de al patrulea membru al Comitetului Uniunii a adus o prețioasă contribuție la desfășurarea programului din acel Sabat.

Am simțit cu toții prezența sfântoară a Duhului Sfânt în bogăția trăirii launtrice. A fost un serviciu divin al Sfintei Cine cu totul special, din multe puncte de vedere, și amintesc aceste lucruri spre slava lui Dumnezeu.

Masa de părtășie, bogată, consistentă, bine pregătită și frumos aranjată prin grija fraților Cornel Marian, Cornel Raicu și a neobositelor lor colaboratoare – fiecareia le suntem recunoscători – a adunat în jurul ei un însemnat număr de frați, surori și oaspeți. Au urmat apoi orele de discuții, experiențe, reîntâlniri binecuvântate.

Programul de după-amiază, împărțit în patru secțiuni, a cuprins și un mini-concert al corului „Sola Scriptura” Muntenia, dirijori Alina Maftiu, Augustin Vasilescu și semnatarul acestor rânduri. Amintesc că, în afară de un număr redus de cântări scrise de un român contemporan, care a scris și imnul întâlnirii, corul a ales să cânte lucrări de J.S. Bach, J. Haydn sau Ludowig Van Beethoven, ale căror texte

erau fie scrise, fie traduse și versificate la Stupini, în anii 1948-1949, de Ștefan Demetrescu sau Aurora Ionescu. Am ales aceste piese muzicale în dorința de a readuce în mintea participanților însemnătatea acestui loc pentru biserica AZȘ din România.

În cadrul programului de după-amiază, am ascultat cuvântul din partea Uniunii, prezentat de fr. Ioan Câmpian, al fraților din diaspora, prin fr. Victor Szabo, apoi din partea fiecărei Conferințe, din partea Conferinței gazdă, Transilvania de Sud, prin glasul președintelui acesteia, fr. Csabai Gyula Laszlo – luările de cuvânt fiind întrepesute cu cântări, versuri și experiențe.

Încheierea programului de laudă și recunoștință, desfășurată într-o ambianță de reconsacrare, a avut ca final mesajul președintelui Asociației:

Iubiți participanți,

A fost o deosebită bucurie ca, în prezența lui Dumnezeu, să petrecem împreună câteva zile plăcute și pline de conținut emoțional.

Timpul șederii „pe munte” s-a încheiat, dar nu și al slujirii cu credincioșie, la care am fost chemați.

Ne întoarcem în valea strigătelor după ajutor:

**„Să mergem la drum, la răscruce,
E lume multime acolo**

**Te-asteaptă pe tine, m-asteaptă pe mine
Cu cântec și mărturie despre cruce.”**

Veți merge la comunitățile dumnezeavoasă și la locul slujirii pentru Domnul Isus. Duceți mesajul prețuirii noastre, împreună cu salutul frătesc familiilor dumnezeavoasă. Celor ce vă

aparțin, dar care acum încă sunt departe de „staul”, repetați-le necontenit, cât de mult îi iubiți dumnezeavoasă, dar în mod cu totul special Domnul Isus Hristos, Răscumpărătorul lor.

Vorbiți semenilor despre calea spre mântuire, deschisă prin cruce. Din partea tuturor celor care au fost aici, transmiteți un salut plin de dragostea lui Dumnezeu comunităților în care mergeți...

**„Și spuneți arși de nerăbdare:
Va reveni Isus curând!”**

În seara aceleiași zile, s-au desfășurat și lucrările adunării electivă a Asociației Pastorilor Pensionari din România, ocazie în care a fost ales noul președinte și noii membri ai comitetului, după cum urmează:

Fr. Dumitru Popa – președinte, Gabriel Vasilescu – secretar, Ioan Baston – trezorer, Alexandru Timiș – membru responsabil, zona Transilvania de Nord și Banat, Emil Chețan pentru Transilvania de Sud, Ioan Soare pentru Oltenia și Titu Mihalache pentru Moldova.

Mulțumim din toată inima lui Dumnezeu pentru nenumăratele dovezi ale dragostei Sale, Comitetului Uniunii, Casei de Pensii, tuturor celor ce cu multă abnegație au făcut să ne simțim bine acolo, precum și tuturor participanților. A Domnului să fie slava în veci!

*Gabriel Vasilescu,
secretar,
Asociația Pastorilor
Pensionari*

SECERIȘ de vară

LAURENȚIU NISTOR

Școala – anticamera misiunii

Cu mai bine de zece ani în urmă, maniera de lucru și misiune din biserică părea să se stabilizeze. Dar multe lucruri aveau să fie descoperite. În 1993, prin îndemnul Duhului Sfânt, un grup de frați și de surori au primit răspunsul lui Dumnezeu la rugăciuni și eforturi și s-a născut un liceu adventist în București. Inițiative similare s-au concretizat și la Craiova și în Cluj, pentru că Spiritul Profeției încuraja susținerea educației, iar posibilitatea apăruse, în sfârșit, odată cu libertatea post-revoluționară. Iar dintre multele rațiuni pentru educație, finalitatea pe care Ellen White o subliniază frecvent este capacitatea misionară a tânărului adventist:

„Școlile noastre trebuie să fie școli de educație și instruire; iar cei care le absolvă trebuie să fie pregătiți din toate punctele de vedere pentru câmpul misionar, trebuie să fi înțeles măreția lucrării și evlavia practică ce trebuie să fie prezentă în experiența de zi cu zi, pentru a putea corespunde și pentru a fi utili în orice loc din lume, în biserică sau în viața cea mare a lui Dumnezeu, care face acum apel pentru lucrători în țări străine.” (Ellen White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 111, ed. 1997)

În anul școlar 2005-2006, viziunea misionară a cucerit 89 de elevi care au participat, vara aceasta, la activități misionare, organizate în trei acțiuni TinServ, de lungă durată (incluzând Școala Biblică de Vacanță și studii biblice, în localitățile Rast (Dolj), Năsăud (Bistrița-Năsăud), Glodeanu-Siliștea (Buzău) și o evanghelizare în Uganda. Dacă se adaugă și foștii elevi, numărul participanților depășește 100. Unul dintre ei a mărturisit: „Pot să spun că am trăit o experiență pe care mi-aș dori să o trăiesc în fiecare vară.”

Secerișul din ape

În prima parte a anului, din 1200 de case ale satului Rast, 600 au fost distruse de inundații. Apele Dunării au amintit multora de această localitate. Unii și-au amintit și de oamenii ei; și le-au dat corturi, haine și hrană. Tinerii din Liceul Adventist din București au vrut să-și ofere mâinile și speranța. Au lucrat la aproximativ 100 de case. Ulterior, au venit și cei din Craiova. Resursele necesare pentru proiect au fost dificil de identificat inițial – puțini au crezut în proiect, iar credința se dezvoltă în ritmuri diferite. Însă biserica din Băilești, la 20 de km de Rast, a fost foarte aproape, cu mâinile și cu inima.

De la liceele adventiste, datorită Duhului Sfânt care ne mișcă, peste 100 de elevi (65 de la Liceul Adventist din București și 75 de la Liceul Adventist din Craiova sau de la Biserica Adventista din Craiova) și 40 de tineri din zona Dolj au răspuns apelului de a veni în TinServ la Rast. Proiectul a început pe 18 iunie și este încă în derulare.

Acolo, nevoia de ajutor era izbitoare. Chipurile bătrânilor lângă casele prăbușite rosteau un strigăt mut, dar imposibil de ignorat. Alte strigăte de ajutor, la fel de greu de ignorat, erau cele ale tinerilor care își înecau realitatea de peste zi, noaptea în discoteca de lângă școala unde am fost găzduiți. Odihna nu era totdeauna o opțiune, iar în multe seri discoteca a rămas goală, pentru că răstienii tineri alegeau să asculte mai mult mărturiile noastre decât dezacordurile muzicii „pe nedrept numite astfel”. Dialogurile nu au fost simple, au mărturisit tineri cu întrebări și preocupări pentru viața duhovnicească, dar au dezvoltat și deformarea unui trecut plin de păcat și necunoașterea Scripturii în aspecte practice. Evidența practică de netăgăduit a credinței te lăsa deseori fără cuvinte, dar cu zâmbet în inimă și pe buze.

Totuși, slujirea nu putea fi limitată doar la manifestări umanitare. „Socoteala nădejdi” a fost cerută în toate formele posibile – chiar relaxarea era interpretată ca mărturisire. Trăirea și slujirea în mijlocul unora pentru care a murit Hristos, dar care fuseseră necunoscuți până atunci, a schimbat viața multora. Fiecare înțelegea că oamenii erau cei mai importanți. Iar răstienii, uimiți, vedeau că există și altfel de tineri.

Uneori însă, preocuparea pentru slujire poate eclipsa atenția datorată chestiunilor pasagere sau tangențiale – element pe care cei ce pot să aducă daune lucrării de slujire prin răstălmăcire și exagerare nu ezită să-l exploateze – predarea ulterioară a unei mici muniții găsite între dărâmături a fost interpretată de către presă ca „recuperare de armament al organelor de ordine”. Puțin a lipsit ca serviciul voluntar în favoarea sinistratilor să nu fie interpretat ca distracție sau zbunguială ireponsabilă. Deși unii aleg să creadă astfel, sunt multe argumente în favoarea motivației misionare: studiile biblice oferite doritorilor, școala biblică de vacanță, prezentările evanghelistice, grupa de cinci persoane care solicită întâlniri regulate, anunțând o proto-biserică, localnici care se consideră convertiți și

interesul local pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Toate arată că numai cei care nu vor să recunoască mâna Domnului se împiedică de pietrele ridicate de împotriviitori. Acestea l-au convins pe primarul localității să vadă mâna lui Dumnezeu în TinSerV.

Misiune... fără vacanțe

În contrast cu stilul de viață secular și comod, extinderea Împărăției lui Dumnezeu solicită sacrificii și implică posibilitatea de a fi răstălmăcit și acuzat. Acestea fac parte din slujirea inspirată și condusă de Duhul Sfânt. Sădirea speranței pline de lumină și a unei credințe însuflețite în semeni nu este egalată de nicio altă satisfacție pe pământ. Vestirea Evangheliei către orice făptură este vocația tuturor copiilor Lui; iar cine nu știe încă acest lucru îl va descoperi. Vocația misionară este trezită și apoi se aude din pașii celor care au luat parte la ea; este molipsitoare și plină de vitalitate. Transformă lumea din parc de distracții în câmp gata de seceriș și dă dependență.

În loc să meargă în vacanța oferită cu ocazia Summit-ului Francofoniei, foarte mulți elevi au ales să se întoarcă la Rast și la Glodeanu-Siliște, iar unii merg acum

pentru prima dată încurajați de colegi.

Care este spiritul care-i animă pe tineri să ia astfel de decizii? Cum se întâmplă aceasta? Ce cucerește? Vom vedea în numerele viitoare.

Despre asta vor mărturisii elevi de la Liceele Adventiste București și Craiova, profesorul din București și pastorii care s-au dăruit acestei lucrări.

În perioada 18 iunie-15 septembrie, la Rast, au fost peste 100 elevi de la Liceul Adventist din București, elevi de la Liceul Adventist din Craiova, 40 de tineri din zonă, pastorii Iosif Diaconu, Lucian David Cristescu, capelanul Liceului Adventist Craiova – Lucian Răcilă, profesorul Tiberiu Koos din București, capelanul Liceului Adventist București – Laurențiu Nistor.

N.B. La data desfășurării proiectului TinSerV, la Rast, Laurențiu Nistor era capelanul Liceului Adventist din București.

*Laurențiu Nistor,
pastor,
Comunitatea Speranța,
Constanța*

CASANDRA OLTEANU

De când lucrăm în colportaj, am avut ocazia să apreciem altfel valoarea timpului. Am văzut că, într-un timp scurt, poți ajunge la mulți oameni cu Vestea cea Bună a Evangheliei, atunci când acest scop îți domină viața, constituind unica rațiune de a trăi.

Evanghelia poate ajunge la orice făptură cu o rapiditate inimaginabilă, dacă cei care se numesc copiii ai lui Dumnezeu au suficientă credință, încât să se lase împinși de la spate de Duhul Sfânt care deschide uși, creează situații, oferă condiții, pregătește circumstanțe, cucerește inimi și convertește zeci, sute și mii de oameni într-o singură zi.

Nu vă străduiți să luminați – ne sfătuiește Duhul Domnului – ci lăsați ca lumina voastră să lumineze. „*El (Isus) câștiga inima oamenilor trăind între ei ca unul care le dorea binele, El îi căuta pe străzi, prin case, pe corăbii, în sinagogă, pe țărmurile lacului și la ospățul de nuntă... El nu ținea predici cum fac oamenii astăzi...*”

Ca ucenici ai lui Hristos, noi trebuie să ducem cu noi oriunde am merge pe Isus și să descoperim și altora cât de scump este Mântuitorul nostru. Aceia care caută să-și apere credința, ascunzând-o între ziduri de piatră, pierd ocazii prețioase de a face binele. Prin legăturile sociale, creștinismul vine în contact cu lumea. Toți aceia care au primit lumina dumnezeiască trebuie să lumineze cărarea acelora care nu cunosc lumina vieții.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 132, 133, ed.2002). Nu de puține ori am avut ocazia să vedem că șoferul care ne-a luat la ocazie sau persoana care a primit loc în tren lângă noi, sau cine știe cine, pe care l-am cunoscut cine știe unde, este persoana pe care Dumnezeu o pregătește de multă vreme pentru această întâlnire și o aduce special în drumul nostru. Nouă nu ne cere Dumnezeu decât un singur lucru: să nu ținem lumina sub obroc, s-o lăsăm să se vadă. Atât. De consecințe Se ocupă El. Fiecare zi folosită astfel capătă valoare veșnică.

Însă, în timp ce noi ne gândim ce putem face pentru Dumnezeu, El se gândește ce poate face pentru noi. Așa că, într-o zi, când fiecare dintre noi a plecat de acasă împins de dorința de a lucra pentru Domnul, El ne-a condus pe

Spre slava lui Dumnezeu

amândoi în același timp, în același sat, la aceeași poartă și, pe lângă bucuria slujirii, ne-a oferit binecuvântarea iubirii și nenumărate dovezi că a pregătit un plan special pentru noi.

O relație în sine este frumoasă, dar când are un rost devine valoroasă. În aceste vremuri, când căsătoria

este mai degrabă un semn al decadenței care anunță sfârșitul, un partener care să-L iubească pe Dumnezeu și lucrarea Lui este un dar prețios.

Este un privilegiu să-L mărturisim pe Hristos în cele mai banale împrejurări cotidiene, dar cu atât mai mult este o onoare să-L avem în centrul celor mai importante evenimente din viața noastră cum este nunta. Cum să-L uităm tocmai acum pe Cel care a plănuț această căsătorie și să facem din nunta noastră un prilej monden de etalare? Deși nu avem experiența organizării acestui gen de evanghelizare, avem totuși pace în suflet și convingerea profundă că Dumnezeu Însuși Se va preocupa de reușita acestui proiect, pentru că El a făgăduit: „Încredințează-ți lucrările în mâna Domnului și îți vor izbuti planurile.” (Prov. 16,3)

Am putut vedea mâna Lui în fiecare detaliu în parte, astfel încât cele peste 60 de persoane neadventiste care în mare parte au intrat pentru prima dată într-o biserică, au fost impresionate atât de hrana sufletească, cât și de cea trupească, ce le-au fost oferite din belșug. Domnul ne-a asigurat ca nunta este a Lui, nu a noastră, și prin faptul că au fost prezente și persoane pe care noi nu am fi știut să le invităm, pentru că nu le cunoșteam.

O doamnă din Câmpina, una din Ploiești, precum și o domnișoară din București, pe care în duminica nunții le-am văzut pentru prima dată nu încetau să își exprime recunoștința la adresa lui Dumnezeu, că în providența Lui le-a adus acolo. Erau pentru prima dată într-o Biserică Adventistă și au rămas uimite de ceea ce au descoperit. Doamna catolică, profesoară de limba spaniolă în București, pe care am cunoscut-o în lucrarea de colportaj pe litoral și care, la prima întâlnire, a spus cu voce tare în public că merităm să fim arși pe rug, convinsă

fiind că face un mare bine, a răspuns invitației la nuntă. Ba mai mult, a rămas la noi acasă până a doua zi împreună cu o alta doamnă, ortodoxă, profesoară de chimie, tot din București, participând cu bucurie la devoționalul familial, cu toate că au avut ocazia să plece în București chiar de duminică seara. O parte dintre vecinii de pe strada noastră au fost impresionați în mod special de cuvintele inspirate pe care le-au auzit, în timpul cununiei religioase, exprimându-și dorința de a reveni în biserică.

Una dintre invitate, deși intrase în posesia cărților de sănătate de un an de zile, nu reușise să adopte un stil de viață adecvat, deoarece nu avusese ocazia să participe la o expoziție de sănătate, și schimbarea dietei i se părea foarte dificilă. La sfârșitul nunții, s-a exprimat cu bucurie: „De un an de zile doresc să fac o schimbare, dar acum, după ce am văzut atâtea, știu ce am de făcut. Mă bucur enorm că am fost aici. Sper să fie un nou început!”

„El (Dumnezeu) pune un mare preț pe aceia care înfăptuiesc o slujire credincioasă în pregătirea unei mâncări sănătoase și gustoase. Cel care înțelege arta pregătirii corecte a alimentelor și care folosește această cunoștință se face vrednic de laude mai mari decât cei ce sunt angajați în orice altă ramură de lucru. Acest talant ar trebui privit ca fiind egal în valoare cu zece talanți. Pentru că este legat nemijlocit de viață și sănătate, este cel mai valoros dintre toate darurile.” (Ellen G. White, *Dieta și hrană*, p. 311)

Pentru că Dumnezeu vede astfel lucrurile, tot El a trimis o persoană specială pe care a înzestrat-o cu acest talant mai valoros decât toți talanții, dar și cu un spirit de sacrificiu de sine, care a făcut ca hrana să fie plăcută nu doar pentru limbă, ci și pentru ochi.

Același spirit a fost observat la toate surorile care s-au implicat în acest proiect și dorim să le asigurăm că Domnul nu Se va lăsa așteptat cu răspălările Lui.

Credeți că au lipsit florile? Când Dumnezeu face un lucru îl face desăvârșit. Cel mai frumos aranjament floral pe care ni l-am fi putut dori a fost tot un dar din partea Domnului pe care l-am primit înainte de a ne gândi să-l cerem.

Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei care au ajutat cu puținul sau multul lor ca Evanghelia să fie răspândită și pe această cale!

Să ne cunoaștem familia adventă...

ELVEȚIA

Cu un teritoriu de 41 285 km² și o populație de nici 8 milioane de locuitori, Elveția este una dintre țările cu cel mai ridicat nivel de trai. Numele țării a fost dat de Iulius Cezar, după ce a cucerit teritoriile vechilor elveți și ale popoarelor care trăiau în jurul lor. În perioada Reformei, ne întâlnim cu Calvin, care înființează, la Geneva, un sistem de guvernare teocrat, și cu Zwingli, vestitul reformator din Zürich, precum și cu alți protestanți care au găsit aici un refugiu din fața persecuției catolice.

Mesajul advent a ajuns pentru prima dată aici prin Michael Belina Czechowski, care, în septembrie 1865, ajunge în Elveția împreună cu unul dintre noii săi convertiți J. D. Geymet. Pe 19 august 1866, la lumina lanternelor, are loc primul botez în lacul Neuchâtel. Anna De Prato, fiica unuia dintre cei doi botezați atunci a fost membră a Bisericii Adventiste pentru mai bine de 70 de ani. Tot în anul acesta, lansează și o mică revistă ce va apărea lunar până în 1868.

În 1867, la Tramelan, Czechowski va organiza, ceea ce mai târziu avea să fie cunoscută ca cea mai veche Biserică Adventistă din Europa. Nefiind trimis de Biserică Adventistă ca misionar, dar predicând mesajul acesteia, Czechowski nu a spus nimic despre adventismul din America. După plecarea lui în 1868, prezbiterul bisericii, A. Vuilleumier, găsim o revistă *Review and Herald* în camera lui Czechowski, îi scrie fratelui U. Smith, care îl invită la sesiunea Conferinței Generale din 1869. În 1874, Conferința Generală trimite în Elveția pe cel mai bun pastor al ei din acel moment, J. N. Andrews, fiind primul misionar adventist trimis oficial, în afara Americii de Nord.

În 1875, se înființează Societatea Misionară pentru Publicații, care va

coordona răspândirea literaturii adventiste. În 1876, D. T. Bourdeau și familia sa se alătură lucrării din Europa. În urma campaniei sale din Le Locle, Louis Aufranc profesorul principal al colegiului din localitate, devine membru al bisericii, servind mulți ani ca editor al publicațiilor noastre. În 1876, Andrews se mută la Basel și începe să scoată revista *Semnele Timpului*, gândită ca un mijloc de răspândire a mesajului advent, în special în Franța. În octombrie 1881, după ce își pierduse mai întâi soția și apoi fiica, Andrews moare, nu înainte de a lăsa aproape toată averea sa pământească Bisericii Adventiste.

Între 1885 și 1887, Ellen White va vizita Europa, locuind la Basel, în clădirea tipografiei. În 1895, datorită legilor duminicale, tipografia a fost închisă, iar în clădire a fost organizat un sanatoriu și o fabrică de alimente sănătoase. În 1896, la Perles, a fost deschisă o școală pentru copii adventiști, dar a fost închisă în 1901, din lipsă de copii. Cu toate acestea, din 1920, vor începe să fie înființate din nou școli ale bisericii. Elveția a fost una dintre primele țări ale Europei unde au fost organizate cluburi de exploratori și tabere de instruire.

În prezent, în Elveția și Liechtenstein, sunt 51 de Biserici Adventiste și trei grupe, unde se închină în fiecare Sabat aproape 4.300 de membri. Avem o casă de editură, două azile de bătrâni și o instituție medico-socială. Tot aici este și sediul Diviziunii Euro-Africa, din care face parte și Uniunea Română. ADRA Elveția este autoarea proiectului de ajutorare a copiilor subnutriți din Coreea de Nord. Transmisiunile misionare prin satelit, cursurile biblice prin corespondență și răspândirea literaturii adventiste sunt căi prin care Duhul Sfânt face ca Biserică Adventistă din această zonă a Europei să crească chiar și numeric.

Adrian Neagu,
pastor, Conferința Oltenia

INFRACTORUL

DANIEL CHIRILEANU

Inima omului este de cele mai multe ori mișcată de suferință, de sărăcie și de cazuri sociale. Oferim cerșetorului de la capătul podului, donăm alimente pentru pachetele unor săraci sau bătrâni și, pe măsura dispoziției de moment, oferim cu ocazia strângerii de fonduri pentru sinistrați ori acțiuni evanghelice. De ce facem acest lucru? Pentru că avem răspuns imediat, în cazul cerșetorilor sau al săracilor; pentru că ne simțim mai puțin apăsați de „povara” răspândirii Evangheliei (o face altcineva, plătit din banii noștri).

De la omul de afaceri prosper până la părintele plecat în robia occidentală, cu toții oferă pentru categoriile mai sus pomenite. Nimic greșit în acest lucru. Dar a nu greși este insuficient pentru a putea spune că faci bine.

Cazul

Dacă în urma unor proiecte misionare avem ca rezultat întoarcerea la Hristos a unui intelectual sau a unui fost copil de adventist, sărbătorim cu mare bucurie și considerăm orice investiție ca fiind răsplătită. Însă nu realizăm că de fapt intelectualul, ori fostul copil de care vorbim, a fost în curtea bisericii și s-a îndepărtat realizând că poți fi mai valoros, dacă pleci și, după un ocol prin mocirla planetei, te întorci devenind client pentru niște statistici.

Din nefericire, interesul pentru el, tânărul care încă mai zăbovește pe aici prin biserică, este atât de mic, încât o solicitare de fonduri și mijloace pentru el, pentru educarea sau păstrarea lui, poate stârni zâmbete comparative sau refuz motivat de contribuții la proiecte mai importante.

Dar nu numai de bani este vorba. Vorbim aici despre guma lipită pe sub scaunele din biserică. Vorbim despre gașca adunată la subsol ori la balcon, pentru bancuri sau bârfe. Vorbim despre copii și tineri care nu mai știu pe unde au pierdut cartea de studii biblice sau Biblia. Discuția se poartă din cauza celor ce au capacități, dar nu le folosesc; pot fi activi, dar nu sunt; știu ce trebuie făcut, dar nu fac.

În fața instanței

Ce ușor ar fi să formulăm un rechizitoriu la adresa lor. Cel mai probabil am găsi și acuzații, și probe, și martori. Fără nici un efort, i-am putea scoate în afara legii.

Doar că, printre momentele de furie și ocări, ne trezim realizând că guma lipită de scaune nu este decât un semn vizibil că s-au plictisit; realizăm că bancurile spuse pe la colțuri, concomitent cu predicile din biserică, sunt reacția la ceva ce nu li se mai adresează de mult și deci nu-i mai privește; în fracțiuni de luciditate, înțelegem că pierdutul „lecțiunii” nu este lipsă de memorie, ci dezinteres pentru ceva ce constituie motiv de reproșuri din partea unor instructori numiți (chiar spre surprinderea lor).

Nu-i la îndemână să ne trezim că probele aduse împotriva cuiva, a unui tânăr în cazul nostru, sunt de fapt cap de acuzare pentru noi înșine.

Nu-i așa că am construit totul ca pe o structură în care cei ca el, adolescentul rebel, neînțeles, nonconformist, dezinteresat, nu are loc?

Are cuvântul inculpatul

– Să mi se spună clar unde e locul unui tânăr cu blugii rupți și pletos? La amvon?

– Doamne ferește!

– Poate fi instructor?

– O, nu!

– Va fi în echipa de protocol a bisericii?

– Cred că nici el nu ar vrea?

– Atunci unde?

Am cuvântul eu

Ar avea un loc în schema bisericii mele o tânără care crește un copil al unui tată iresponsabil?

Ce credit pot acorda unui adolescent frământat și schimbător ca toanele prin care vârsta îl poartă?

Cine ar avea curajul să propună o meditație spirituală unuia care spune doar bancuri?

Cum să permit unui copil neștiutor, dacă își dorește, să „strice bunătatea de pian”, exersând cântări după ureche, chir dacă pianul este ruginit și dezacordat de atâta „necântat”?

Pe altă planetă

La amvon nu, pentru că nu-i membru; la balcon nu, pentru că un nemembru nu poate fi corist (lasă că nici corul nu mai există); instructor nu, pentru că mai are de învățat; diaconia este pentru cei care știu să-și măsoare hainele după standarde recunoscute; pe scaun nu, pentru că lipește gumă; în picioare nu, pentru că încă nu știe; în față păstrăm locurile libere, nu se știe pentru cine, pentru că nu invităm pe nimeni; în spate nu, pentru că spune bancuri.

Stai și te întrebi, ce se poate face și unde ar putea fi locul acestor „infractori”.

Dosarul în pronunțare

Nu mă pot obișnui cu gândul că într-o zi se va decide și va pleca. M-aș simți vinovat de pierderea lui. Nu văd vreo posibilitate de a-l schimba într-un termen scurt. Nu-i pot încredința un rol, pentru că mă tem de critică, responsabilități nu-i pot da, fiindcă nu sunt dispus să-mi asum un eventual eșec al lui.

Aparent nu există soluții. „Infractorul” va fi pierdut. Îmi convine filosofia, mai ales că nu-i copilul meu

(al meu e pierdut mai de mult). Va merge pe drumul tentațiilor lumii, se va murdări în noroaiele care nu fac mofturi, va strica orice urmă de asemănare cu Dumnezeu, în timp ce noi ne vom simți mărinimoși, răbdători, speciali ca tatăl fiului risipitor și poate va veni o clipă când el se va trezi și va veni acasă.

În sinea mea voi fi bucuros, dar n-am să-i arăt că mă bucur. Voi proceda la interviuri și teste pentru a-i proba seriozitatea, apoi mă voi lăuda cu el ca și cu o nestemată în coroana cântărilor mele despre Împărăție.

Post scriptum

Ce dacă el a plecat de lângă mine?

Ce dacă nestemata era deja acolo

în palmă și trebuia doar să o așez la locul ei?

Ce dacă există riscul ca risipitorul să nu se mai trezească din rătăcire?

Eu vreau să nu mă gândesc la el, la motivele lui, la dreptul lui, la un loc al lui în mântuire.

Recurs

Apropo, oare la ce mă gândesc?

*Daniel Chirileanu,
director,
Departamentul de
Tineret,
Conferința Moldova*

EXPERIENȚA PERSONALĂ A INTRĂRII ÎN COLPORTAJ

Mă numesc Lăcrămioara Dumbravă din orașul Galați, comunitatea Betania. Am 33 de ani și astăzi sunt colportoare, iar experiența chemării mele în colportaj, anul acesta, o veți cunoaște din cele scrise mai jos.

De-a lungul timpului, mai multe surori m-au întrebat dacă nu vreau să lucrez în colportaj. Mă întrebați rând pe rând, încât mi-am zis:

„Doamne, nu cumva vrei ca eu să intru în lucrarea cu literatură?” Nici n-a trecut o săptămână, și o altă soră colportoare mi-a dat o carte numită *Evangelizarea prin literatură*. Aceasta, pe nume Lenuța Trișcă, sau Lenuș cum îi spunem noi, nu mi-a spus nimic referitor la colportaj, ci doar mi-a dat cartea. La început, nu am dat importanță acestei cărți, dar dânsa, după două săptămâni, m-a întrebat dacă am citit-o. De rușine, ca să nu o înapoiez fără să o fi citit, m-am adâncit în studiul ei, dar pe măsură ce citeam se întâmpla ceva: Dumnezeu îmi vorbea personal prin fiecare cuvânt din această carte. Nu o mai puteam lăsa din mână și când am terminat-o, am zis cu glas tare: „Bine, Doamne, dacă asta vrei să fac, am să fac”.

A doua zi, am plecat și mi-am luat o geantă de colporteur. M-am îmbrăcat adecvat, mi-am luat geanta pe care o umplusem cu cărțile personale din bibliotecă și, cum stăteam în picioare în fața ușii, am zis cu glas tare:

„Bine, Doamne, sunt gata. Iată-mă, trimite-mă! Sunt echipată, dar unde să mă duc când orașul Galați este atât de mare?” Am îngenunchat și, în umilință, am cerut Domnului să-mi spună unde să mă duc, și răspunsul a venit imediat: „Du-te la Spitalul

Județean!” Eu însă am zis supărată: „Cum să mă duc acolo? Nu mă duc, mi-e rușine, și apoi... nu mă vor lăsa”; și nu m-am dus. Am plecat în altă parte.

A doua zi, la fel, stăteam în fața ușii pregătită să plec, și cel mai greu lucru din lume era să plec în colportaj, dar gândindu-mă la Cel ce mă trimitea, am îngenunchat și am zis: „Unde să mă duc, Doamne, astăzi?” și El mi-a zis: „La Spitalul Județean!” M-am înfuriat și am zis cu glas tare: „Doamne, eu nu vreau să merg acolo, dar la Cuvântul Tău, mă voi duce”.

Mergeam pe stradă de parcă eram dusă ca un miel la tăiere, picioarele nu prea voiau să mă asculte și cu o greutate mare pe suflet mă îndreptam spre spital. Acolo, am găsit o mare deschidere din partea asistentelor și m-a impresionat cât de ușor am fost lăsată să merg la bolnavi. Am intrat în primul salon, apoi în al doilea, iar în al treilea salon, am găsit o fată singură, întinsă pe pat, și am întrebat-o de ce suferea. Ea mi-a spus că are diabet, dar de fapt acesta era doar una dintre bolile ei. Am vorbit puțin cu ea și nu știu cum s-a ajuns la o discuție în care ea mi-a răspuns cu un verset din Biblie. Când am văzut că știe lucruri din Sfânta Scriptură, am mai zăbovit la ea și încet, încet, ne-am împrietenit. Ea se numește Constanța Trofin, din Țepu, lângă Tecuci. Mi-a spus că are 34 de ani, că este catolică și că ea păzește Sabatul și duminica, pe amândouă, de mic copil, și că niciodată nu a lucrat sâmbăta. Mi-a spus că a fost nevoie să

o crească bunicii și că de mică suferea de multe boli. Acum era internată din cauza problemelor la vezica urinară, afectată după tratamentele de după accidentul de muncă ce a paralizat-o de la mijloc în jos. Era singură în salon fără să aibă cine să-i dea o cană cu apă, pentru că bunicii lor venea greu să vină zilnic de la 100 de kilometri distanță. Credincioasă fiind și în situația dată, ea a început să se roage lui Dumnezeu cu o zi în urmă, special pentru a-i trimite pe cineva. Era exact ziua în care eu am refuzat să mă duc la spital. Ea mi-a mai spus: „Știam că Dumnezeu nu mă lasă, iar de când ai venit tu, durerile m-au lăsat”. O făcusem să râdă, așa încât a mai uitat de durerea ei. De asemenea, m-a mai întrebat: „De ce Domnul mi-a trimis o adventistă?” Răspunsul la această întrebare l-a primit mai târziu.

Au trecut șase luni de atunci, iar astăzi Constanța este credincioasă lui Dumnezeu, membră a Bisericii Adventiste, mi-a devenit soră și suntem o adevărată echipă în lucrarea misionară. Din acel debut de colportaj, picioarele mele merg și pentru ea, iar rugăciunile ei fierbinți mă ajută și mă sprijină la lucru în slujirea semenilor.

Lăudat să fie Dumnezeu pentru lucrările Lui cele minunate! Rugați-

vă pentru ca Domnul să mă folosească în continuare în lucrarea de salvare de suflete, în ciuda obstacolelor vieții! Pentru cei ce vor să-mi scrie, adresa mea este: Lăcrămioara Dumbravă, str. Siderurgistilor, nr. 20, Bl I2, ap. 2, Galați, cod 800375, tel. 0722282013.

EXPERIENȚA TA, EXPERIENȚA BISERICII TALE

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele?

Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa: Curierul Adventist, str. Fabărilor nr. 116, București, e-mail: curierul@adventist.ro

Proiect misionar în București

MIHAI GORAN

Ce binecuvântare să avem un glas profetic pentru timpul acesta! Istoria biblică stă ca martoră a realității că doar atunci când sfatul profetului a fost ascultat s-au câștigat cele mai mari biruințe pentru cauza lui Dumnezeu. La fel este și astăzi, Dumnezeu nu Și-a schimbat maniera de lucru. Mai întâi, Își cheamă profetul, apoi Își descoperă prin el voia Sa. Atunci când suntem dispuși să luăm în considerare sfatul și îndrumarea pe care Dumnezeu ni le descoperă în acest fel, ne putem aștepta la eficiență și succes în lucrarea Sa.

Campania misionară din luna octombrie, în București, este o dovadă a acestei realități. În fiecare aspect al desfășurării acestei lucrări și a metodelor de lucru folosite, s-a urmărit sfatul spiritului profetic. În fiecare din cele 9 volume din *Mărturie*, Ellen White ne încurajează cu insistență să dăm atenție lucrării medicale și lucrării prin publicații, ca fiind două dintre cele mai necesare metode de lucru misionar.

Răspunzând acestei chemări, o echipă de 20 de evangheliști cu literatura, printre care și coordonatorii acestui departament din fiecare Conferință, și-au unit slujirea pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu în acest mare oraș. „Priviți orașele și marea lor nevoie de Evanghelie. Nevoia de lucrători zeloși în mijlocul mulțimilor orașelor a fost mereu ținută înaintea mea... Cine poartă o povară pentru orașele cele mari?” (*Mărturie*, vol. 9, p. 97, 98). Lucrarea s-a conturat în două dimensiuni: slujirea nevoilor semenilor din lume și împlinirea nevoilor fraților noștri din biserică.

Prima dimensiune s-a concretizat prin desfășurarea unei activități de întâmpinare a oamenilor acolo unde ei se află în cea mai mare parte a timpului, la locul de muncă și punerea la dispoziție a unui program de îmbunătățire a sănătății. Au fost abordate diverse instituții (ale administrației publice, judecătoria, oficii poștale, unități de poliție, secții de

croitorie), unde s-a manifestat o mare deschidere pentru această lucrare. Astfel, mii de angajați au participat la prezentarea unui seminar de sănătate pe tema stilului de viață și a prevenției în bolile cardiovasculare, au beneficiat de teste medicale gratuite și au avut ocazia să intre în posesia publicațiilor Editurii „Viață și Sănătate”, reprezentând soluții reale și practice la nevoile lor. În felul acesta, multe cărți pe teme de sănătate, educație, familie și echilibru spiritual, asemenea „frunzelor toamna”, au fost răspândite și urmează să aducă rod „slujind la vindecarea neamurilor”. Am constatat încă o dată importanța folosirii „brațului drept al Evangheliei” — lucrarea medicală, care a deschis ușa majorității instituțiilor abordate și a multor inimi, iar după plecarea noastră, importanța de a lăsa în urmă aceste publicații care vor continua să-și facă lucrarea.

În zilele de duminică, același braț al lucrării medicale a deschis ușa bisericilor penticostale, baptiste și ortodoxe, unde acest program a fost apreciat și considerat binevenit și necesar.

Cu privire la misiunea pentru frații noștri din biserică, sfatul profetului ne spune că cea mai mare nevoie a membrilor este aceea de a fi puși la lucru, de a fi implicați în proiecte misionare accesibile pentru fiecare persoană. „Efortul făcut pentru binecuvântarea altora va avea ca rezultat propria binecuvântare... Singura cale de a crește în har este aceea de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul Hristos”. (*Calea către Hristos*, p. 79, 80). Astfel, în cadrul serviciilor divine din Sabat, echipa de misionari, împărțindu-se în mai multe grupe, a vizitat toate comunitățile din București, povestind experiențele și biruințele câștigate de Dumnezeu în această lucrare. În felul acesta, spiritul misionar a fost trezit și în mod practic s-a propus tuturor participarea la proiectul „Aruncă-ți pâinea pe apă”. Toți cei prezenți au fost încurajați să investească în

cartea *Tragedia veacurilor*, pe care Editura „Viață și Sănătate” a pus-o la dispoziție cu prețul de 7 RON, și să o răspândească în cercul lor de influență. Astfel, copilași de grădiniță, elevi și studenți, persoane adulte și până la cei aflați la vârstele cele mai înaintate au avut bucuria și posibilitatea să se implice în această lucrare accesibilă și necesară pentru acest timp. Peste 6000 de „pâini” reprezentate de această carte, au fost solicitate doar în luna octombrie, iar destinatarii căutați pentru ea sunt rude, vecini, prieteni, colegi de școală sau de muncă, profesori sau persoane aflate în funcții de răspundere. Unii frați binecuvântați cu posibilități materiale au investit în sute de cărți, punându-le la dispoziția evangheliștilor cu literatură pentru a fi distribuite gratuit.

Și pentru această lucrare specifică, sfatul profetului ne încurajează: *Tragedia veacurilor* trebuie pusă foarte mult în circulație... Sunt mai nerăbdătoare decât față de oricare altă carte pe care am scris-o să văd o mai mare punere în circulație a acestei cărți; căci în ea, ultima solie de avertizare către lume este dată mai clar decât în oricare alta dintre cărțile mele... Nu simțiți că oamenii au nevoie de lumina prezentată aici? ... multe suflete vor lua poziție de partea poruncilor lui Dumnezeu, ca urmare a lucrării efectuate în acest fel.” (*Evanghelizează cu literatura*, p. 106, 107)

Așteptăm în umilință și anticipăm cu bucurie roadele acestei inspirate lucrări și credem că acest proiect, desfășurat în Capitală, va fi curând preluat și continuat în alte orașe din întreaga țară. Este timpul ploii târzii, este timpul marii strigări, este timpul să acționăm cu credință în sfatul profetului!

Mihai Goran,
Coordonator
programe colportaj,
Uniunea Română

Un vernisaj special

MUTNEAN R. KÁROLY

Sabatul din 16 septembrie 2006 a fost unul deosebit pentru membrii bisericii locale din centrul Clujului. În această zi specială, a avut loc vernisajul expoziției „Biblia”, un eveniment inedit, precedat de același tip de eveniment tot în Cluj-Napoca, dar în comunitatea „Salem”.

Toți cei prezenți, atât din partea bisericii, cât și invitații, au dedicat acest eveniment Cuvântului lui Dumnezeu și dragostei cu care oamenii se raportează la mesajul ceresc.

Pe mese se înșirau diferitele exponate istorice. Întâi, am putut admira un sul de Tora, tradițional, alături de o copie a manuscriselor de la Marea Moartă și o reproducere a pietrei de la Rosetta. Am putut admira traducerea *Septuaginta* a Bibliei – a fost expusă și o variantă în limba română a acesteia. Alături de ea era și traducerea *Vulgata*, tradusă de Sfântul Ieronim, varianta oficială a Bisericii Catolice. Un exponat interesant a fost *Hexapla*, o culegere a lui Origene, din secolul 3 d. Hr., care a așezat șase traduceri ale Bibliei, cunoscute în acea vreme în coloane paralele, versetele paralele fiind în același rând.

Aș aminti, între altele, și câteva manuscrise de valoare inestimabilă din perioada Evului Mediu, un exemplar original al traducerii lui Luther, diferite traduceri (în limbile chineză, arabă, diferite dialecte africane), Biblii cu concordanțe, imagini, explicații, cărțile apocrife, o ediție electronică și multe altele.

Între piesele interesante expuse se numără și un ban de 2000 de ani, asemănător cu cel dat la templu de văduva săracă. Tot aici am putut vedea și cea mai mică carte a lumii, cu dimensiuni de 5x5x3 mm, conținând rugăciunea Tatăl nostru în 7 limbi, și cea mai mică Biblie din lume, un diapozitiv de 27x30 mm, conținând întregul text inspirat. Aceasta din urmă poate fi citită doar cu ajutorul unui microscop, un exemplar din aceasta a fost dus în secolul trecut și pe Lună. Cea mai veche Biblie din cele expuse datează din anul 1721.

Cu ocazia festivă a vernisajului, primul care a luat cuvântul a fost dl. Orbán László, președintele filialei

clujene a Societății Biblice din România. Dânsul a salutat comunitatea prin cuvintele apostolice: „Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!”

Dl. Orbán a salutat această inițiativă de expoziție a Bibliei, accentuând totodată că scopul Societății Biblice este acela de a răspândi Scriptura, fără niciun fel de interes confesional. A menționat și faptul că, între Bibliile expuse, sunt și unele editate de Societatea Biblică. Dânsul și-a terminat discursul cu încurajarea: „Purtați-vă sarcinile unii altora”, îndemnând la dragostea frățească în Domnul nostru Isus Hristos.

Următorul invitat care a luat cuvântul a fost dl. Ercsey-Ravasz Ferencz, redactor la cotidianul „Szabadság” din Cluj-Napoca. În introducerea sa, dânsul a ținut să precizeze că, deși ca meserie este ziarist, vocația sa este de muzician, motiv pentru care a ascultat cu multă plăcere corul bisericii.

Fiind un om profund religios, dânsul a mai menționat că, atunci când a ajuns să lucreze ca ziarist, a considerat că o datorie să ofere tuturor confesiunilor ocazia de a avea loc în mod egal pe paginile ziarului (lucru care s-a și realizat, biserica centrală din Cluj publicând mai multe articole – n.n.).

Dl. Ercsey-Ravasz a spus că în cariera sa de ziarist, de 6 ani, este prima dată când participă la o expoziție în care sunt prezentate nu opere omenești, ci Cuvântul lui Dumnezeu.

Din păcate, acest Cuvânt nu este apreciat de toți oamenii la valoarea lui adevărată, aceștia uitând că Scriptura, este Cuvântul Dumnezeului iubitor și neglijând adevărul rostit de Însuși Autorul: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Luca 21,33).

În finalul intervenției sale, dl. Ercsey-Ravasz a adresat un apel audienței: „În căminele noastre, să nu se depună praful pe Cartea Sfântă!”

Din partea Bisericii a luat cuvântul fr. Alexandru Timiș, care a declarat cu entuziasm: „Pentru copiii lui Dumnezeu există doar două tipuri de zile: binecuvântate și foarte binecuvântate. Fr. Timiș a mai menționat că nu întotdeauna a fost posibilă o astfel de sărbătoare și a amintit câteva aspecte ale vremurilor caracterizate prin interdicții... În acea perioadă, ca și acum de altfel, Biblia a fost și este un liant între oameni. Dar trebuie să evităm greșeala de a sărbători doar o Carte. Sărbătoare vernisajului expoziției „Biblia” trebuie să fie așezată pe cei doi piloni: Vechiul și Noul Testament. Având în vedere faptul că „toată Scriptura este însoțită de Dumnezeu”, trebuie să recunoaștem marele adevăr, conform căruia Biblia este Cartea lui Dumnezeu, scrisă pentru oameni. De aceea, să nu uităm să o studiem!”

În încheiere, a luat cuvântul fr. Florin Stoica, cetățean german, de origine din Cluj-Napoca, inițiatorul expoziției. Dânsul a prezentat

exponatele și ne-a oferit și câteva date interesante despre Scriptură, această bibliotecă de cărți inspirate. Astfel am aflat și faptul că, în anul 1388, prețul unui manuscris al Bibliei echivala cu contravaloare unei cirezi de vaci.

Fr. Stoica și-a încheiat cuvântarea, spunând un mare adevăr: „Pentru ca să ne putem bucura pe deplin de binecuvântările Cărții cârților, trebuie să o studiem zilnic, deoarece ea este Pâinea Vieții.”

Cu această ocazie, a fost prezent și fr. Simion Retegan, reprezentantul Institutului de Istorie al Academiei Române din Cluj-Napoca.

În decursul celor două săptămâni de expoziție, mulți au venit să vadă Bibliile și materialele de studiu ajutătoare, care erau expuse. De la oameni simpli, elevi de liceu cu profesorii lor de religie până la oameni învățați în domeniul religiei (și nu numai), Dumnezeu a vorbit multora prin Cuvântul Său scris. Alături de aceștia, felicităm și noi această idee și ne rugăm ca Duhul Domnului să atingă sufletele tuturor celor care au intrat în contact cu Adevărul și să ne întâlnim cu toții în ceruri, unde să auzim Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu!

*Mutnean R. Károly,
redactor EVS,
redacția
Cluj-Napoca*

CANCERUL GASTRIC ȘI PREPARATELE DIN CARNE

PENTRU SĂNĂTATEA TA

În ciuda scăderii frecvenței cancerului gastric în ultimii 50 de ani, pe plan mondial această neoplazie continuă să rămână a doua cauză de deces prin cancer. De fapt, cancerul gastric răspunde de 10% dintre decesele prin boli canceroase, ducând, anual, la pierderea a peste 700.000 de vieți. Scăderea frecvenței din ultimele decenii s-ar putea atribui, pe de o parte, introducerii frigiderelor și congelatoarelor, care au diminuat conservanții prin sare și, pe de altă parte, consumului crescut de fructe și zarzavaturi.

Totuși folosirea preparatelor de carne, cu un conținut mare de sare, este încă răspândită. Cercetătorii de la Departamentul de Epidemiologie Alimentară al Institutului Karolinska, Stockholm, Suedia, au revăzut toate studiile despre cancerul gastric, publicate între ianuarie 1966 și martie 2006, și au găsit că folosirea de mezeluri, șuncă, slănină, cârnuri afumate sau conservate la saramură crește în mod indiscutabil riscul cancerului gastric, indiferent dacă e vorba de carne de porc, găscă, curcan, vită, oaie, câprioară, pește sau orice ar mai fi. (*Journal of the National Cancer Institute*, vol. 98, nr. 15, 2 august 2006). S-ar putea ca, pentru unii cititori, această constatare să nu constituie o surpriză.

dr. Emil Rădulescu

Jefuind pe Dumnezeu

altfel decât financiar

VALENTINA DAN

Când Dumnezeu ne-a dat copiii, El n-a făcut altceva decât să ne invite într-un parteneriat cu El. Încredințându-ne nouă vieți care Îi sunt nespuse de prețioase, El așteaptă să ne facem partea în mod responsabil, să facem planuri mari: „Părinții trebuie să-și pună ca primă țință dobândirea priceperii în ceea ce privește modul adecvat de a-și crește copiii, pentru a putea să le asigure acestora o minte sănătoasă într-un trup sănătos¹”. Uneori, răspunderea aceasta ne copleșește, dar acționăm ciudat: în loc să ne întoarcem spre Dumnezeu pentru orientare și resurse, pentru a putea face față cu succes provocărilor, ne biziim pe noi înșine, pe experiențele noastre trecute sau ale altora. Disponibilitatea Lui în acest demers ne este cunoscută: „Eu, zice Domnul, te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie să o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta²”. I-am făcut-o și eu cunoscută pe a mea: „Doamne, călăuzește-mă pe calea plăcută Ție...³”. Când vom învăța oare marele adevăr axiomatic, acela că: „Fără noi, Dumnezeu nu vrea să facă nimic, și fără Dumnezeu, noi nu putem face nimic”?

Punând lucrurile în perspectivă, ca părinți creștini, scopul final pe care-l urmărim în ceea ce privește educația copiilor noștri este să-i ajutăm să-și formeze un caracter frumos și să prețuiască lucrurile cu adevărat importante în viață. Aceste valori le vor asigura cea mai bună protecție împotriva influențelor presiunii de grup și a tentațiilor societății consumatoriste în care trăim. Echipat cu acest sistem de valori clar definit, copilul va putea lua propriile lui decizii, mai degrabă decât să-și imite colegii sau ceea ce „se poartă”⁴.

Dacă doresc să-mi asum cu toată seriozitatea sarcina educării copilului meu, trebuie să știu că nevoile lui depind de vârstă.

Specialiștii disting trei mari etape în dezvoltarea copilului și în fiecare dintre ele trebuie să folosim metode de educare diferite⁵:

1. Etapa adaptării la regulile vieții (0-7 ani)

Când sunt mici, copiii acționează mai mult pe baza sentimentelor decât a gândirii logice, de aceea nevoia lor

principală este să fie *instruiți*. În această etapă, trebuie să-i învățăm reguli și să le aplicăm cu consecvență.

2. Etapa imitării (8-12 ani)

Pe măsură ce cresc, copiii vor fi atenți tot mai puțin la ce spunem și vor avea tendința să ne imite faptele. Nevoia fundamentală la această vârstă este *demonstrarea* lucrurilor pe care dorim ca ei să și le însușească. În această etapă, ceea ce *facem* împreună cu copiii noștri este mult mai important decât ceea ce *spunem* sau chiar decât ceea ce *credem*. Este etapa în care se formează deprinderi și abilități.

3. Etapa inspirației (peste 13 ani)

Este o perioadă a întrebărilor și a îndoielilor. Copiii știu acum care sunt valorile noastre, însă, când ajung la adolescență, încep să se întrebe: *Ce vreau eu să fac? Să fac ce fac și părinții mei sau să încerc altceva?*

Din acest motiv, nevoia lor principală este *expunerea* la influențe exterioare pozitive. Copiii cântăresc alternativele pe care le au. Prietenii, lumea din afară și lucrurile pe care le văd le sugerează faptul că există și alte opțiuni.

Revenind la valori, sănătatea rămâne bunul cel mai de preț. „Viața este un dar de la Dumnezeu. Trupurile ne-au fost date pentru a le folosi slujindu-L pe Dumnezeu, iar El dorește să le îngrijim și să le apreciem... Îngăduindu-ne să ne formăm obiceiuri rele... ori satisfăcându-ne poftele pe cheltuiala sănătății – iată cum punem bazele slăbiciunii... Cei care își scurtează viața prin desconsiderarea legilor naturii se fac vinovați de *jefuirea lui Dumnezeu*”⁶. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu. Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”⁷. „Viețuirea sănătoasă, ar trebui făcută o problemă de familie. Părinții să se trezească la răspunderile date lor de Dumnezeu, să studieze principiile și să-i învețe pe copii lor că singura cale sigură este calea tăgăduirii de sine...”⁸

Cu ce să începem?! Dacă 9 din 10 boli ale civilizației se datorează alimentației nesănătoase, este numai evident că acest domeniu trebuie abordat mai întâi. Poziția actuală a Asociației Americane de Dietetică, forul superior în probleme de nutriție, este aceea că: „Alimentația total vegetariană bine planificată și alte tipuri de diete vegetariene sunt potrivite pentru toate categoriile de vârstă și stadii ale vieții, cum ar fi: sarcina, alăptarea, pentru primii ani de viață, pentru copii și adolescenți”⁹. Mai mult decât atât, aceste tipuri de alimentație nu numai că sunt adecvate din punct de vedere nutrițional, dar oferă beneficii chiar și în sănătatea copiilor. Mai multe studii științifice comparative (*Flemish Vegetarian Children, The Farm Studies, U.K Vegan Studies, etc*) au concluzionat că toți copiii vegetarieni cresc și se dezvoltă normal. Un studiu realizat pe copii și adolescenți lacto-ovo-vegetarieni adventiști a adus în plus concluzia că fetele vegetariene intră în pubertate mai târziu, în comparație cu cele omnivore. Având în vedere faptul că unul dintre factorii de risc ai cancerului de sân este instalarea pubertății devreme în viață, vorbim deci despre un beneficiu substanțial în starea de sănătate de care se bucură fetele vegetariene mai târziu, în viața adultă¹⁰.

Potrivit cu ce spun psihologii, și am arătat acest lucru, încă din primii ani de viață, copiii pot fi învățați reguli simple, principii. Marele psiholog al tuturor timpurilor afirmă: „Principiile cumpărării trebuie respectate în toate amănuntele vieții casnice. Copiii trebuie învățați renunțarea la sine care, pe cât se poate, trebuie să le fie impusă încă din pruncie. Învățați-i pe cei mici că trebuie să mănânce pentru a trăi, iar nu să trăiască pentru a mânca; că apetitul trebuie ținut în ascultare de voință și că voința trebuie să fie guvernată de judecata calmă și rațională”¹¹. Apoi, vine „timpul potrivit pentru formarea obiceiurilor bune, pentru a câștiga și a păstra puterea de stăpânire de sine. Tinerețea este timpul potrivit pentru a semăna, iar sămânța semănată determină recolta, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare”¹².

Pentru dumneavoastră și pentru ei, copiii dumneavoastră, având convingerea că ați hotărât să mergeți împreună „pe calea” unei alimentații sănătoase, iată câteva principii de bază:

1. Păstrați mesele individuale simple. Nu este bine să avem prea multe feluri la aceeași masă, amestecurile prea variate pot crea indigestii. „Mama trebuie să studieze pentru a aduce înaintea familiei sale o masă simplă, dar totuși hrănitoare. Dumnezeu le-a dăruit din abundență oamenilor mijloace pentru satisfacerea apetitului neperversit. El a întins

*„Există un singur
mod de a-ți crește
copilul astfel încât
să meargă pe calea
pe care trebuie s-o
urmeze – acela de
a merge împreună
cu el pe ea.”
(Abraham Lincoln)*

înaintea lor roadele pământului – o bogată varietate de hrană plăcută la gust și nutritivă pentru organism. Din acestea, Tatăl nostru cel ceresc, plin de bunăvoință, spune că putem mânca din belșug”¹³.

2. Nu amestecați la aceeași masă fructe și zarzavaturi crude. Obişnuți-vă, spre exemplu, să mâncați fructele la micul dejun și salatele la prânz.

3. Nu consumați apă la masă. Este bine să consumați 6-8 pahare de apă zilnic, între mese, și să păstrați constant programul meselor. Nu consumați nimic între mese, în afară de apă, nici măcar un măr...

4. Păstrați o alimentație echilibrată, nu una bogată într-unul din elementele nutritive, așa cum este, spre exemplu, dieta bogată în proteine sau dieta bogată în grăsimi. Folosiți cu moderație produsele concentrate: ulei, zahăr, sare. „Multe mame pregătesc o masă care este o capcană pentru familia lor. Carne, untul, brânza, patiseriile grele, mâncărurile cu mirodenii și condimentele sunt consumate fără restricții și de cei bătrâni și de cei tineri. Acestea își fac lucrarea, deranjând stomacul, excitând nervii și slăbind intelectul”¹⁴.

5. Luați în considerație durata adecvată de fierbere a alimentelor. Cerealele (boabele, nu cele sub formă de fulgi) și leguminoasele (soia, fasole uscată, năut) au nevoie de o înmuiere prealabilă (minim 12 ore) și un timp îndelungat de fierbere, uneori chiar și de 4-5 ore.

6. Consumați o largă varietate de mâncăruri în cursul anului. Cele Patru Grupe Esențiale – vegetale (zarzavaturi, legume și leguminoase), fructe, cereale și nuci – asigură toate elementele nutritive de care organismul are nevoie.

Odată parcurs acest ABC al alimentației sănatoase, nu ne mai rămâne decât să-l aplicăm cu consecvență, iar restul pașilor ce vor urma vor fi mai ușor de parcurs, și de noi, și de micuții noștri, pe care-i vrem alături, nu-i așa ?!

Bibliografie

1. Ellen White, *Sfaturi pentru sănătate*, p.103
2. Ps. 32,8
3. Ps. 5,8
4. Linda and Richard Eyre, *Teaching your children values*, p.257
5. John Maxwell, *Breakthrough Parenting*, p. 103
6. Ellen White, *Sfaturi pentru sănătate*, p.44
7. 1 Cor. 6,19-20
8. Ellen White, *Îndrumarea copilului*, p.79
9. *Journal of American Dietetic Association*, 2003; vol.103, nr.6, 748-765
10. Joan Sabate, *Vegetarian Nutrition*, p. 181
11. Ellen White, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 104
12. *Ibidem*
13. *Ibidem*
14. *Ibidem*

Valentina Dan,
MPH, Centrul
de Sănătate
Herghelia

COMUNICAT DE PRESĂ

Consiliul de Conducere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea consideră că deconspirarea dosarelor securității este un act de dreptate din care cetățenii români pot învăța că, mai devreme sau mai târziu, oricine se va confrunta cu raportul faptelor sale și că orice lucru făcut în ascuns va ieși la lumină, motiv pentru care trebuie să fim atenți la modul nostru de viață.

Deși suntem conștienți că această situație nu va contribui la consolidarea armoniei sociale, ci dimpotrivă, va crea noi bariere și nemulțumiri, rugăm pe Bunul Dumnezeu să Se îndure de poporul nostru și să ajute mai ales tânără generație să învețe din lecțiile istoriei zbuciumate, să evite greșelile trecutului și să contribuie la construirea unei societăți bazate pe încredere și respect reciproc.

Cei șaptesprezece ani care au trecut de la căderea regimului comunist au constituit o perioadă suficientă pentru ca aceia care au cedat presiunilor și s-au unit cu forțele răului pentru a denigra și a face rău semenilor nevinovați, susținând pe calea aceasta dictatura comunistă, să își manifeste regretul față de faptele săvârșite, mărturisindu-le și cerând iertare lui Dumnezeu și celor pe care i-au afectat.

Oamenii care nu se tem de Dumnezeu socotesc că își pot

rezolva problemele, acoperindu-le și negându-le. Creștinii însă cred că orice renaștere și reformă morală și religioasă începe cu recunoașterea și mărturisirea păcatelor și de aceea sunt datori să dea un bun exemplu, mărturisindu-și slăbiciunile și greșelile în caz că au avut vreo formă de colaborare cu poliția politică a regimului comunist. O astfel de atitudine se cere mai ales din partea personalului ecleziastic, care este responsabil de restaurarea morală a comunităților pe care le deservește.

Credem că nici un om nu este capabil să-i judece pe cei care au căzut în greșala colaboraționismului, pentru că nu cunoaște condițiile în care s-a ajuns la astfel de situații și presiunile la care aceștia au fost supuși înainte de a accepta colaborarea. De aceea, îi încurajăm pe toți creștinii să-i privească cu îngăduință și să facă tot ce pot pentru recuperarea lor și pentru împlinirea Rugăciunii Domnești, astfel încât dezideratul „precum în cer și pe pământ” să devină realitate.

Cu toate acestea, socotim că aceia care vor fi dovediți că au fost colaboratori nu mai pot sluji în responsabilități ecleziastice.

Ca oameni ai credinței, ne străduim să contribuim la realizarea unui climat în care omul să recapete demnitatea pe care Dumnezeu i-a acordat-o

prin creațiune și răscumpărare, și suntem încredințați că situația prezentă de revizuire a trecutului poate fi transformată, prin harul lui Dumnezeu, într-o ocazie de reconciliere și înșănătoșire a relațiilor interumane.

*Biroul de presă al
Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea*

Consacrare și reconsacrare la Ungureni

Sabatul din 21 octombrie a.c. a fost unul dintre cele mai frumoase Sabate pentru membrii Bisericii Adventiste din Ungureni, Dâmbovița. După mulți ani de rugăciune și jertfă, visul lor de a avea o Casă de Rugăciune în localitatea s-a împlinit. Acest Sabat a fost ocazia când ei au consacrat Domnului Casa de Rugăciune și s-au reconsacrat cu toții pentru slujirea lui Dumnezeu și a semenilor lor din acest loc. Chemarea de a fi lumină și sarea pământului în acest loc a fost mesajul lui Dumnezeu pentru toți cei prezenți la acest moment de închinare. La această ocazie specială au fost prezenți fr. Viorel Dima din partea Uniunii și frații Petre Teofil, Edi Călugăru și Cătălin Bărbulescu din partea Conferinței. Alături de membrii bisericii locale au fost prezenți și membrii bisericilor învecinate precum și oficialitățile comunei: primarul și viceprimarul.

(AARC/ Muntenia)

Ș T I R I

Ziua Națională Antitabac la Bacău

Data fiind tradiția unei bune colaborări între asociații, CEPECA Bacău (filiala a Asociației Naționale Antidrog) a contactat Asociația EXPLO, la sediul Conferinței Moldova, pentru acțiuni în școli, în ziua de 16 noiembrie 2006, zi dedicată luptei contra tutunului. Exploratorii de la Comunitatea Bacău – Speranța au pregătit o miniscenetă cu păpuși, pe tema dată, au oferit materiale video antitutin și alături de acestea, filmul tematic: *A doua șansă*. La sfârșitul prezentărilor, au fost oferite bomboane supraamblate în fluturași, conținând mesaje antitabac. Programul a fost prezentat la școlile „Ion Creangă” și „Mihail Sadoveanu”, joi, 16 noiembrie, iar vineri, 17 noiembrie, la Liceul de Arte „George Apostu” din Bacău. Membrii trupei au primit mulțumiri și aplauze la scenă deschisă pentru persuasiunea păpușilor, dar și invitații pentru viitoare ocazii.

(Elida Burbulea / AARC Moldova)

Emisiuni TV la Crângeni

Începând din 15 octombrie, firma de televiziune prin cablu din Crângeni transmite pe postul local, timp de o oră în fiecare zi, emisiuni produse de Biserica Adventistă din aceeași localitate. Mulțumim pe această cale fraților Nelu Burcea, Cornel Dărvășan, Silviu Ștefureac și Vlad Sucitu, care ne-au pus la dispoziție emisiuni și programe evanghelice pentru a fi difuzate. Reacțiile sunt dintre cele mai diferite: de la cei care ascultă fiecare cuvânt până la cei ce se întreabă „din voia cui” sunt astfel de emisiuni.

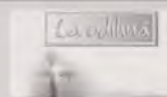
Sperăm ca în curând, împreună cu fr. Flavius Vișinică, să începem realizarea unor interviuri și emisiuni pe plan local. Ne bucurăm pentru frații din țară și străinătate care s-au oferit să ajute financiar acest proiect. Socotim însă că toate acestea fără rugăciune, nu vor fi de ajutor. De aceea, dorim ca să ne sprijiniți în rugăciunile dumneavoastră, mai ales că programul acesta poate fi recepționat și în localități fără prezență adventistă.

(Adrian Neagu / AARC Oltenia)

Spitalul adventist din Florida – centru mondial de instruire chirurgicală

În cadrul spitalului adventist din Florida va fi construit Centrul Nicholson pentru dezvoltarea chirurgiei, care va transforma spitalul în Centrul Mondial, unde vor fi cercetate și învățate noi tehnici de chirurgie. Programat pentru a fi dat în folosință în doi ani, complexul va avea o suprafață de aproximativ 17.000 metri pătrați și va găzdui 20.000 de medici chirurghi din întreaga lume în fiecare an. Centrul este numit după familia Tony și Sonja Nicholson, care a donat cele 5 milioane de dolari necesare pentru a lansa acest proiect. Responsabilii acestui centru accentuează internaționalitatea acestui centru prin asigurarea unui program de pregătire chirurgicală prin satelit. De asemenea, s-a propus ca acest centru să aibă un accelerator tehnologic, un centru pentru producții multimedia și un laborator de simulare a operațiilor, chirurgii aflați în faza de pregătire să aibă astfel posibilitatea să stăpânească procedurile cu mult înainte de a intra în sala de operație.

(ANN)

IOANA (EUGICA) CIUCĂ

După o suferință cumplită, cea care a fost ca o „mamă în Israel” Ioana (Eugica) Ciucă s-a stins din viață. Născută în 1940, în localitatea Vânători, Jud. Galați, într-o familie de credincioși adventiști, Eugica a primit botezul biblic la vârsta de 17 ani, iar la 23 de ani s-a căsătorit cu fratele Mihai Ciucă. Împreună au pornit foarte hotărâți să-L slujească pe Dumnezeu și biserica Sa, astfel că viața lor a avut ca preocupare centrală lucrul pentru extinderea hotarelor Împărăției Mântuitorului. A născut, crescut și educat trei copii: Mihaela, Bebe și Bogdan–Liviu.

A fost toată viața „cântăreț al Sionului”. Aprecia și crea frumosul: picturile ei, decorurile și aranjamentele florale vorbeau despre ordinea și frumosul din inima și din casa ei. Pastori, evangheliști și mulți alții găseau în casa ei un loc de dormit, o masă caldă și o inimă primitoare. În familie, era un important factor de echilibru.

În decembrie anul trecut, îi este descoperită boala și se încearcă tot ce se poate omenește pentru vindecare și refacere. În ultimele luni, suferința a devenit de nesuportat. Biserica nu a încetat să se roage pentru ea. În zi de Sabat și-a încetat existența parcă spunând textul zilei din calendar: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Tim. 4, 7-8)

Prin decesul soției Eugica, în Biserica Betel rămâne un loc gol, pentru care ea s-a rugat să fie ocupat măcar de o persoană, iar în sufletele celor dragi, un gol pe care numai prezența Mântuitorului îl poate umple. În mințile noastre, rămân amintirile frumoase și un exemplu de slujire.

NICOLAE DINU

S-a născut pe data de 14.04.1923, în localitatea Băsești, jud. Teleorman, fiind unicul băiat dintre cei cinci copii ai familiei Maria și Florea Dinu. În anul 1939, familia se mută în localitatea Valul Traian, jud. Constanța. La vârsta de 16, ani încheie legământ cu Dumnezeu, fiind pasionat de propovăduirea adevărului biblic și de muzica religioasă. În 1943, se căsătorește cu Tudorița Preda, fiind binecuvântați cu 7 copii: Elena, Anișoara, Estera, Ioan, Emilia, Cornel și Gabriela.

După cel de-al doilea război mondial, ocrotit de mâna lui Dumnezeu, se întoarce acasă și face planul înființării unei case de rugăciune. Astfel își împlinește juruința făcută lui Dumnezeu în timpul războiului, slujind mai mulți ani biserica. Sa ca prezbiter. Este respectat și recunoscut de consăteni, ca fiind un om cinstit, credincios, gata oricând de a ajuta pe semenii săi.

În primăvara anului 2006, o boală nemiloasă îl lovește, iar în luna septembrie încheie călătoria pe acest pământ. În ultimele momente de viață, înalță o rugăciune care rămâne în amintirea celor care l-au cunoscut: „Vreau să vă întâlnesc în Împărăția lui Dumnezeu”. Este depus la locul de odihnă cu speranța învierii la revenirea Domnului Hristos.

Ș T I R I

Aniversare la Vaida Cămăraș

În zilele de 3-4 noiembrie 2006, fanfara Comunității din Vaida Cămăraș, județul Cluj, a sărbătorit aniversarea a 50 de ani de existență, sub motto-ul: „Trâmbiți sunați!”. În prezența pionierilor care mai sunt în viață, a pastorelor care au slujit pe parcursul timpului și a reprezentanților Conferinței – Szász Ernest și Ilyés János Béla – biserica a fost reînscrisă slujirii lui Dumnezeu prin sunetul trâmbiței. Evenimentul a reunit un mare număr de frați din țară și de peste hotare.

(Bernard Csergezan / AARC Transilvania de Nord)

Colportaj în județul Mureș

În perioada 22 octombrie – 22 decembrie 2006, în zona orașului Reghin, județul Mureș, se desfășoară o acțiune de mare anvergură de colportaj, în colaborare cu toate districtele și pastorii din zonă. Cei 10 colportori sunt grupați în două echipe, o grupă lucrează din casă în casă, iar cealaltă parte conduce seminarii la diferite instituții (primării, școli generale,

etc.). Dumnezeu să binecuvânteze această metodă atât de nobilă de vestire a Evangheliei pe teritoriile respective.

(Tamási Karoly / AARC Transilvania de Sud)

Festivalul Nucilor

În Sabatul din 18 noiembrie 2006, la Nucșoara (județul Prahova), a avut loc Festivalul Nucilor, ocazie de părtășie și bucurie pentru cei aproximativ 250 de participanți veniți acolo din localitățile vecine: Gherghița, Negoiești, dar și de la Liceul Teologic Adventist. Desfășurat sub motto-ul „Ultimele roade”, festivalul și-a propus să le ofere tinerilor ocazia de a-și pune la lucru talentele dăruite de Dumnezeu într-un mod creativ, având însă ca punct de plecare gândul central al festivalului. Cei prezenți s-au bucurat de participarea fraților Ionel Calotă, și Nelu Burcea, dar și de o serie de preparate din nucă, aducând o doză în plus de gust bun acestei întâlniri pe care tinerii au apreciat-o într-un mod deosebit.

(Cristina Neagu / AARC)

Încotro?

Snt pierdută, gemu Alice. Pierdută.

Trecuseră mai multe ore de când Alice îi văzuse pe ceilalți colegi de călărie. Deși mai fusese în tabără cu familia, acum simțea fiori de panică.

Cu doi ani în urmă, la vârsta de doisprezece ani, Alice economisise suficienți bani ca să o cumpere pe Dulcea Valentina, o iapă din rasa *appaloosa*. Alice și Dulcea Valentina s-au potrivit de minune. Și, atunci când a plecat pentru această săptămână de călărie pe coastele munților din Columbia britanică, credea că știe totul despre cai. Dar, în dimineața aceea, Valentina refuza să se urnească.

— Hai, fetițo, mișcă-te, o îndemnă mios Alice.

— Alice, ce s-a întâmplat? a strigat-o Denis, fiica șefului de grup.

— Valentina nu pornește, a răspuns Alice, scuturându-și nerăbdătoare părul castaniu.

— Ei, atunci te așteptăm în vârf. Îi spun lui tata că vii și tu, îi strigă Denis, urcând călare pe potecă.

Când Valentina s-a hotărât să plece,

Alice a observat o potecă mai puțin bătătorită, spre stânga. A ezitat, apoi a întors iapa. *L-am văzut pe Fred venind pe aici. Trebuie să fie o scurtătură*, se gândi ea.

Ajungând într-un loc despădurit, Alice i-a văzut pe Eric și pe pastor în depărtare.

— Iu-huu! Sunt aici, sus, a strigat ea. Însă cei doi nu au reacționat.

Nicio problemă; o iau de-a dreptul și ajung la ei, se hotărî Alice.

Panta era presărată cu trunchiuri căzute de copaci, iar Alice a încercat să îi ocolească. Dar, după câteva ore, încă nu reușise să ajungă la o potecă.

Chiar sunt pierdută. Mă prinde noaptea aici, se gândi Alice. A legat-o pe Valentina de un copac. Cuprinsă de frig, și-a scos din rucsac o a doua pereche de pantaloni și i-a tras peste ceilalți. Și-a scos șosetele ude și și-a înfășurat picioarele în prosop,

s-a învelit cu pelerina de ploaie peste geacă și s-a ghemuit lângă Valentina.

Poate că ar trebui să-I promit lui Dumnezeu că nu voi mai asculta muzică rock, dacă mă scapă din situația asta, se gândi ea. *Ei, totuși n-ar fi drept*, se răzgândi. „Doamne, ajută-mă să găsesc drumul de întoarcere și să nu se ia de mine ceilalți”, oftă ea. Cumva, știa că Dumnezeu era cu ea, așa că a adormit.

După o noapte agitată, Alice a găsit poteca de cealaltă parte, lângă prundiș. A încercat să conducă iapa prin noroi, însă Valentina refuza să o asculte. Atunci Alice a lăsat-o legată de copac, cu șaua pe ea, „ca să nu vină animalele sălbatiche”. După ce a mers pe potecă o vreme, a ajuns într-o poiană unde erau instalate două corturi.

Pe când fata obosită se apropia de corturi, a auzit un elicopter. Acesta a descris niște cercuri, apoi s-a întors la ea. Echipajul căuta o fată în pelerină albastră.

— Te simți bine? a întrebat-o ofițerul de poliție. Apoi a condus-o la elicopter.

Au ajuns în tabără odată cu amurgul. Nimeni nu a întrebat-o „De ce?” sau „Cum?”. În schimb, Maria a îmbrățișat-o timp de cel puțin patru minute. Denis i-a oferit porția ei de puding cu ciocolată. Marta a curățat-o pe față cu o cârpă umedă, a ajutat-o să se spele pe picioare și i-a pus șosete curate. Pastorul i-a spus că o recuseră și pe Valentina.

Fata obosită, dar recunoscătoare, s-a târât în sacul de dormit.

„Îți mulțumesc, Doamne, că ai fost cu mine tot timpul”, s-a rugat ea.

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

☞ Dumnezeu le-a făcut multe promisiuni israeliților care rătăceau prin pustie. Citiți Deuteronom 31,6,23; 32,10-12 și 33,27. Alegeți o promisiune pe care să o memorați în familie.

☞ Faceți un poster care să ilustreze una dintre făgăduințe.

☞ Încercați să intonați făgăduința familiei pe o melodie cunoscută.

☞ Dacă obțineți un cântec frumos, puteți să îl cântați unui prieten sau unei persoane înșingurate.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, septembrie 2001

„Stăpânul meu NU zăbovește să vină!”

TEODOR HUȚANU

La capătul unui nou an de har, îndelung-răbdătorul Stăpân ceresc este îndreptățit să primească atât deplina noastră recunoștință, cât și deplina noastră responsabilitate. Pilda talanților ne descrie un Stăpân generos, dispus să ne încredințeze toată avuția Sa (Mat. 25,14), dar care Se întoarce pentru a ne cere socoteală (vers. 19).

„Ce ai făcut cu ceea ce ți-am încredințat?” Ce bine este să știi că ești răspunzător față de Însuși Dumnezeu! Iată, a sosit ceasul să ne prezentăm raportul, asemeni slujitorilor din parabolă: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți.” (vers. 20). Întotdeauna, față de milostivul nostru Tată, avem de dat „socoteală”. Domnul nostru Isus Hristos ne iubește atât de mult, încât El are nu doar o mare iubire față de noi, ci și mari așteptări de la noi.

Smochinul sau via sunt așteptate să rodească, iar dacă rodul nostru nu potolește foamea Mântuitorului nostru flămând (Mat. 21,18), cât timp ne imaginăm că vom mai auzi: „mai lasă-l și anul acesta” (Luca 13,8)?

O stare religioasă determinată de recompense sau frustrările întâlnite în viața de credință înseamnă o dezertare de la „mântuirea noastră de obște” (Iuda 3). Înaintașii noștri, care ne-au vestit Cuvântul și a căror credință suntem chemați să o urmăm (Evrei 13,7), țineau cu toată tăria – indiferent de consecințe – la „credința dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3). Fără preluarea acestei ștafete, lucrarea noastră pentru Domnul degenerază în agitație fără țință precisă.

Un exercițiu recomandat în momente ca acestea, este acela de a revedea credința înaintașilor prin prisma roadelor. De la nucleul celor doisprezece, ajungem la 120, în camera de sus (Fapte 1,15), la 3.000 în ziua Cincizecimii (Fapte 2,41), apoi la 5.000 (Fapte 4,4). Însă Faptele Apostolilor nu se opresc aici, pentru că

„numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult” (Fapte 5,14), astfel că la începutul secolului al IV-lea, „fără îndoială, creștinii se puteau număra cu milioanele” (SDABC, vol. 6, p. 67).

După încă un an de har, înconjurată de o mulțime de uși deschise, într-o lume nevătămată încă de slobozirea ultimelor patru vânturi, Domnul Isus ne întreabă: „Ce ai făcut cu ceea ce ți-am încredințat?”

O religie dominată de ideea ne-necesității evaluării creșterii obiective este indiscutabil necreștină și implicit neadventistă. Desigur, Domnul face să crească firul verde al credinței, însă plugarul seamănă și „așteaptă roada scumpă” (Iacov 5,7), nu altceva.

„Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului” se va încheia lucrarea, însă Duhul așteaptă cu suspine năprăite să ne deschidem inima față de El, și numai față de El, pentru a purta în pomul credinței „roada Duhului”.

Așa cum am fost chemați la mântuire, suntem chemați și la rodire: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână” (Ioan 15,16). Rода unei vieți schimbate prin Duhul Sfânt se arată prin roadele sufletelor câștigate pentru cer. Îndeplinirea diverselor îndatoriri cultice, fie ele și misionare, fără dovada sufletelor care rămân la picioarele Domnului Isus, indică o profundă deficiență de responsabilitate. Ca „beneficiari” ai Evangheliei, nu putem exclude „contribuția” la cauza Evangheliei.

Responsabilitatea nu reduce credința la niște cifre. Desigur, „misiune” înseamnă mai mult decât numere. Însă atunci când ne adunăm în Sabate singuratece, când familia credinței se rărește, iar luminoasele adunări adventiste de altădată devin o amintire tot mai îndepărată, este imperios necesar să stăm de vorbă cu Domnul despre

perspectivele smochinului credinței noastre. Și, de ce nu, despre smochinul familiei și al bisericii noastre...

Cu fața spre 2007, să căutăm să aflăm ce înseamnă chemarea „Spune lumii!”. Iată o traducere concisă:

- (1) fiecare zi cu Domnul Isus,
- (2) adu un sufler la Mântuitorul și
- (3) fă ceva pentru locurile în care El

este încă necunoscut.

Un nou an de har, ar putea însemna pentru familia noastră de 70.000 de membri alți 70.000 de membri! Nu este vorba de fantezii, ci de „Darurile Duhului”. Anul 2007 ne așteaptă tocmai cu acest subiect strategic chiar din primul său trimestru. Pentru că am fost lăsați încă un an, de ce n-am aduce roadă sau mai multă roadă?

Așa cum știm că Domnul nu întârzie (2 Petru 3,9), să ne asigurăm că fiecare dintre noi așteaptă și grăbește venirea zilei lui Dumnezeu (vers. 12). Chemarea Domnului secerișului subliniază ceva esențial: planul misionar al Uniunii, Conferinței, bisericii sau grupeii are nevoie urgentă de planul misionar personal. Și aceasta pentru faptul că judecata va fi tot personală.

Când avem, nu departe de noi, frați și surori – tineri și veterani – plini de biruințe pentru Domnul nostru care vine, de ce să nu prindem chiar acum curajul de a răspunde: „Iată-mă, trimite-mă!”? Este lucrul care merită atenția noastră deplină. Mai ales că totul se poate termina cu „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu!”

Domnul să-Și însuflețească lucrarea! Și fiecare adventist să simtă lucrul acesta! Iar oamenii să dea slavă Tatălui nostru care este în ceruri! Amin.

Teodor Huțanu,
președinte,
Uniunea
Română

noi apariții editoriale la

Casa de Editură „Viață și Sănătate”

SFINȚITI PE DEPLIN

de Kay Kuzma

371 pagini
15 lei

VEȘTI DE ACASĂ

Devoțional
pentru femei

376 pagini
10 lei

UN POD PESTE TIMP

de Dan M. Appel

122 pagini
6,5 lei

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

de Carlyle B. Haynes

222 pagini
7 lei

Voi muri în libertate

VOI MURI ÎN LIBERTATE

de Noble Alexander
Kay D. Rizzo

198 pagini
5 lei

DIABETUL LA ADULȚI ȘI COPII

de Emil Rădulescu

182 pagini
8 lei

APOCALIPSA LUI IOAN, APOSTOLUL

de Dumitru Popa

Volumele I, II, III
34,5 lei

ÎN PALMELE SALE

ÎN PALMELE SALE

de Sândica
Constantinescu

140 pagini
4 lei

